

Tuyển tập

100 bài Tình Tự Quê Hương 5

Viết về Quê Hương, Dân Tộc,
Tình Tự, Con người và Sắc thái Việt Nam.

TNT Mặc Giang
thnhattan@yahoo.com.au

01. Ai có nghe
02. Quê nhà ta đó
03. Trao lại cho em
04. Ân Phụ Mẫu Tiên Rồng
05. Thương Người Miền Trung
06. Cát bụi hoen mờ
07. Thế à !
08. Quán Âm Thị Kính Việt Nam 1
09. Quán Âm Thị Kính Việt Nam 2
10. Mấy cuộc phù sinh
11. Con tàu Quê Hương
12. Con tàu Tha Phương
13. Đừng tan tro bụi tâm hồn
14. Biên Hòa - Chợ Quán xác xơ
15. Nhớ chuyện Vân Tiên
16. Như cánh chim bay
17. Vọng cổ hương
18. Tiếng vọng núi rừng
19. Thương Cội Tùng Già
20. Ai Vua, ai Cọp !
21. “Quê hương thứ hai” nghe nhức lắm!
22. Khúc dạ tâm đan
23. Thương lấy Haiti
24. Việt Nam dân tộc anh hùng
25. Ba mươi lăm năm
26. Quán trọ vô thường
27. Biết thương Cha Mẹ
28. Quê Hương yêu dấu
29. Nhớ mãi Tình Quê
30. Một tiếng Tình Quê
31. Chiêu hồn Lịch Sử
32. Từ tạ Song Đường
33. Không sao đánh đổi Tình Quê
34. Thăm Cánh Hoa này
35. Sống đi, đừng hỏi!
36. Ca ngợi Quê Hương

37. Em tôi thường hỏi
38. Tô thắm Quê Hương
39. Hùng ca Sông Núi
40. Tuyết thê Sơn Hà
41. Đầy bãi thuận mâu
42. Dựa lưng Cối Chết
43. Ta mãi thiên thu
44. Mang Kiếp gió sương
45. Cảnh Hoa dâng Cha Mẹ
46. Đất Tổ Quê Cha
47. Gia tài của Mẹ
48. Ngàn năm Thăng Long
49. Tình Quê sống mãi
50. Không bao giờ bỏ cuộc
51. Nước Non Nhà
52. Non Nước hữu tình
53. Nước Việt dấu yêu
54. Ấm lạnh Tình Quê
55. Quyền thiêng liêng tối thượng
56. Bảo tồn Sông Núi
57. Dư đồ Tổ Quốc
58. Nhà xưa đồ nát
59. Con tàu dĩ vãng
60. Bông Hồng trên Nấm Mộ Hoang
61. Bông Hồng cho ai
62. Hoa Trắng thiên thu
63. Mẹ, tặng phẩm duy nhất trong đời
64. Còn đó quê tôi
65. Quốc Lễ Thù Ân
66. Hoa Trắng thôi cài
67. Bông Hồng một đóa em mang
68. Bông Hồng một đóa nâng niu
69. Mẹ Cha là nhất trần gian
70. Hoa Hồng muôn thuở
71. Cánh Hoa thiên thu
72. Vin Cảnh Hoa Trắng
73. Hiếu Hạnh Phật Giáo
74. Hoa Trắng Thù Ân
75. Nở đóa Từ Thân
76. Thắm tô Tình Mẹ
77. Công đức Phụ thân
78. Công đức Song Đường
79. Hoa Hồng dâng Mẹ
80. Hiếu Hạnh đền ơn
81. Việt Nam ngạo nghễ
82. Bài ca ngợi Núi Sông
83. Dừng lại con tàu

84. Hai ngà đôi bờ
85. Tình tự Quê Hương
86. Kết Sứ đan thanh
87. Quê Nghèo có tội gì đâu
88. Bỗng nhớ Quê Nghèo
89. Đừng ai đánh mất
90. Con tàu Quê Hương
91. Đừng có than van
92. Yêu Quê Hương đích thực
93. Trường ca Sông Núi
94. Ai bì Việt Nam
95. Ôm quê hương vào lòng
96. Việt Nam non nước hữu tình
97. Lớp Ba Trường Làng
98. Quê Hương là gì hỡi Mẹ
99. Sức sống Việt Nam
100. Khúc ruột Miền Trung

Ai có nghe !

Thế thời núi đá lưng đeo
 Chim bay dưới nước thuyền chèo trên non
 Giày vò cay xé tâm hồn
 Tóc tơ đay nghiền lòng sơn cực hình
 Tưởng ai, nào ngỡ lại mình
 Càng xa xót nỗi, càng tình tình tang
 Thế thời nghiệt ngã Đèo Ngang
 Cá khô đáy vực nước tràn sơn khê
 Trượng phu cạn kiệt ước thề
 Tiểu nhân ngắt ngưỡng kết bè đeo ngai
 Dầu cho con nước con dài
 Khúc sông lạnh ngắt tuyên đài giá băng
 Thế thời đảo lộn chịt chằng
 Tre già chết gốc, non măng phủ đầu
 Nước non gãy mấy nhịp cầu
 Quan san cách trở vũng nâu tư lờng
 Đèo bông nát cõi quê hương
 Đa mang cát đá phơi đường xác xơ
 Thế thời ác mộng ru mơ
 Ma trôi dẫn lối quỷ chờ bóng đêm
 Ba mươi không có ánh đèn
 Vật vờ nghĩa địa hỏi thêm hư vô
 Đan tay vá víu cơ đồ
 Đan tâm ôm ấp mật mờ nước non
 Tâm đâu mà hỏi nát hồn
 Lòng đâu mà hỏi vết sơn nhũn tàn

Thương không, Thế Lữ - Nhớ Rừng
Buồn không, Công Trứ - vẫy vùng nam nhi
Bạch Đằng róc rách Ba Vì
Hát Giang sóng vỗ thâm thì Nhị Trưng
Thế thời núi ngã nghiêng rừng
Ai nghe trống giục, ai đừng có nghe !

Tháng 10 – 2009

Quê nhà ta đó

Cuộc đời này, xin dành cho dân tộc
Tấm lòng này, xin dành cho quê hương
Dù có ở đâu, trên muôn hướng ngàn phương
Ta vẫn gặp nhau, giữa hồn thiêng sông núi

Em lắng nghe, tiếng lằng lằng tình tự
Chị se lòng, lời Mẹ dặn xa xưa
Anh thấm đau, lời Cha thuở dựng cờ
Máu Văn Lang nổi dòng đạn lịch sử

Thành Cổ Loa, bóng cờ bay hùng cứ
Đất Thăng Long, nền văn vật một thời
Huế Kinh Đô trăm mặc mãi không nguôi
Phố Sài Gòn đã hơn ba trăm tuổi

Này anh hỡi, Trường Sơn mờ bóng núi
Này em ơi, Biển Đông khóc bờ xa
Chị thì sao mà mắt lệ không nhòa
Bởi vận nước lênh đênh, sơn hà nguy biến

Ta còn nhau, lửa hồn thiêng khói quyện
Ta còn nhau, máu đỏ với da vàng
Năm ngàn năm, dòng lịch sử thênh thang
Càng ôm ấp, càng tình sâu nghĩa nặng

Nước chảy mãi, mới sông dài biển rộng
Núi lên cao, mới thấm vị sơn Khê
Anh em ta, nung nấu vẹn câu thề
Hồn dân tộc, mái quê nhà ta đó.

Tháng 11 – 2009

Trao lại cho em

Có những người em biết hướng về nguồn cội
Nghe trong lòng sung sướng quá đi thôi
Tre già măng mọc, sợ gì giữa đất trời
Khóe mắt khô hoen mi mờ lệ sử

Cha Quốc Tổ trên ngôi cao thờ tự
Mẹ Âu Cơ trên đỉnh núi kiêu sa
Năm ngàn năm sừng sững mái quê nhà
Mảnh dư đồ thiêng liêng thêu gấm vóc

Sóng Biển Đông triều triều dâng hồn nước
Gió Trường Sơn lồng lộng ngát hương quê
Đề tượng trưng sơn sắt vẹn ước thề
Dòng lịch sử ngân vang trao thế hệ

Có những người em biết giữ gìn Đất Mẹ
Hoa cội nguồn bùng nở đất Quê Cha
Lòng an vui nghe hai tiếng sơn hà
Đất phương Nam, người phương Nam tựa thị

Ta hát vang trên đầu nguồn của suối
Em reo hò giao tiếp tận cuối sông
Chim Lạc kêu đáp lại tiếng chim Hồng
Tiên cõi hạc, Rồng hóa thân cất cánh

Ái Nam Quan, đỉnh địa đầu dựng nước
Mũi Cà Mau, điểm cuối mở giang san
Trôi hồn thiêng sông núi của năm ngàn
Truyền trao mãi muôn đời không thay đổi.

Tháng 11 – 2009

Ân Phụ Mẫu Tiên Rồng

Bông hồng hiếu hạnh thiêng liêng
Lành thay, con cháu thảo hiền nhớ ân
Mẹ Cha, công đức song thân
Ông Bà, dòng họ gốc phần thâm sâu
Băng qua vạn lý nhịp cầu
Dâng lên Tiên Tổ khởi đầu sơ khai
Hùng Vương quốc phụ phương đài
Âu Cơ quốc mẫu ươm ngai Lạc Hồng
Ngàn năm văn hiến núi sông
An nhiên tựa thị giống dòng Việt Nam
Bông hồng hai sắc cưu mang
Cho anh cho chị lên đàn đắp xây

Cho em nâng cánh hoa này
Tin yêu sức sống đong đầy trong tim
Ân cha nghĩa mẹ đáp đền
Ân Tiên ân Tổ thênh thênh đất trời
Cùng nhau phụng hiến suốt đời
Bằng đèo vượt núi không lời thở than
Dù cho đổi cả trần gian
Ân kia vời vợi muôn ngàn thắm sâu
Dù cho bãi biển nương dâu
Ân kia giữ mãi trong đầu nhớ nghe.

Tháng 11 – 2009

Thương Người Miền Trung

Bão số 9, tử vong hơn 200 người, tàn phá hơn 10 Tỉnh

Bão số 10, tràn ra phía Bắc, đe dọa phía Nam

Bão số 11, mới một ngày 4-11-09, giết chết gần 100 người chỉ riêng

Phú Yên, Bình Định, Nha Trang. Còn nhiều Tỉnh nữa thì sao ?

Biết nói gì cho Miền Trung và chia sẻ gì cho Miền Trung ?

Nhìn quê hương thiên tai đang ập phủ
Bão lụt gì mà bão lụt triền miên
Nước trào dâng, bão xoáy tốc liền liền
Dân mình ơi, biết làm sao chịu nổi
Tiếng nước cuốn, nước trôi, kêu la ơi ới
Tiếng nhà sập, mái tung, hốt hải thất thanh
Mắt Mẹ già bỗng tuôn chảy thật nhanh
Đứa con nhỏ nước xoáy chìm biến mất
Trời ơi là trời
Đất ơi là đất
Sao không giết mẹ già mà lại giết con thơ
Lụt năm ngoái đã cướp đi một đứa
Tâm hồn muốn đại khờ
Lụt năm nay, lại cướp thêm đứa nữa
Tấm lòng xé nát tan, còn gì mà than thở
Nước, nước ùn ùn như thác đổ
Bão, bão co giật như điên cuồng
Mẹ sống làm gì, con ơi là con
Phải chi có thang, leo lên hỏi ông trời cho ra lẽ
Ông ngậm câm, gằm gừ, ngạo nghễ
Chẳng nói chẳng rằng
Đánh sấm đánh sét chớp lờ
Mây đen sì, mây vần vũ phát ghê
Mưa trút nước, trút ào ào phát sợ
Trâu bò chìm lim, nói chi đến ghé
Gà vịt nổi trôi, nói chi gia cầm
Làm đất trời mà đày đọa quá thâm

Miền Trung ơi, phải từng cơn gánh chịu
Lúa ngô ngâm mộng chết thúi
Hoa màu rủ mục chết bông
Mì, lang trôi nổi phập phồng
Áo, quần cuốn phăng dây đó
Rồi bàn, rồi ghế
Nào chảo, nào xoong
Vụn vỡ mái tôn
Dập vùi mái lá
Tất cả toi tả
Tất cả lở bồi
Mền rách đắp trời
Trăng sao đắp chiếu
Đã biết cảnh màn trời chiếu đất thươ sinh ra
Cho đến nay, cũng không cửa không nhà
Sống ảm thum như cái chuồng mỗi lần vá lại
Biển dâu mấy bãi
Nát cõi tang thương
Đời tôi mấy nẻo
Nát cảnh đoạn trường
Miền Trung ơi Miền Trung
Ôi, thùy dương cát trắng
Đất thì đất đá, khô cằn mùa nắng
Bùn thì quén bùn, nhầy nhụa mùa mưa
Miền Trung ơi, khổ quá biết chưa
Đổ tâm lực, nhũn tàn gai góc
Ai nhớ Miền Trung, đèo cao núi dốc
Ai thương Miền Trung, vũng chèo lưng đồi
Đó là vùng đất quê tôi
Từng năm lũ lụt toi bồi tang thương
Của miền cát trắng thùy dương
Miếng cơm manh áo đoạn trường đắp xây
Hèn chi, « Hoành Sơn nhất đại »
Hèn chi, « Vạn đại dung thân »
Trần thân, cho biết thân trần
Bồ hòn cho biết, lựa lần mô tê
Lại còn răn, rứa nữa hè
Hò khoan đứt nhịp, sao nghe nức lòng
Hèn chi, thế núi đỡ sông
Hải Vân chất ngát, Cù Mông nghiêng đồi
Khi cao, cao vút lưng trời
Khi sâu, sâu thẳm mịt mờ bụi bay
Miền Trung sỏi đá khô cày
Gừng cay muối mặn mới hay nổi niềm
Dù cho bão lụt triền miên
Dù sao đi nữa cũng miền quê tôi
Khổ đau, mới quý nụ cười

Đọa đày, mới biết thương người Miền Trung.

Tháng 11 – 2009

Mặc Giang

macgiang@y7mail.com

Cát bụi hoen mờ

Cọp chết để da cũng mịt mù
Người dù để tiếng cũng thiên thu
Tháp đèn nhện kéo nhòa tro cốt
Nghĩa địa cỏ giăng sương phủ mờ

Cuộc lữ trăm năm có nghĩa gì
Lợi danh quyền thế lắm như ri
Hòn chồng đá tảng khua tung tóe
Cát đá bờ lau cái mốc xỉ

Chén sành chén kiêu choãng mà chơi
Châu châu đá xe đã cuộc đời
Nghịch dĩ thiêu thân tiêu một kiếp
Cột đèn nhầy nhựa xác tàn phơi

Quân tử tiểu nhân nhiều loạn mà
Nếu không sao gọi tiếng Ta bà
Trần sa biển mất, buồn phiền nào
Tâm địa tịch không, tội quý ma

Cái đầu có sạn búa tan hoang
Động não mới rêm cái sắt son
Đã gọi là vàng cần thử lửa
Xát xây cho biết mặt vuông tròn

Sắt, kẽm, thau, chì, đồng, thép, gang
Ngọc ngà, châu báu, trộn kim ngân
Cao lương, mỹ vị hay cơm cháo
Khéo đọa đày cho nát ngã nhân

Tài, trí, đại, khôn, tậ, tánh đa
Cái mâu, cái thuẫn thờ không ra
Một mai quặng gánh ra nhà gió
Cát bụi mù bay sương trắng pha.

Tháng 11- 2009

Mặc Giang

macgiang@y7mail.com

Thế à !!!

Vào đồng tro tàn tìm thoáng xưa
Có còn đóm lửa nhỏ dây đưa
Đẳng đeo gai góc thêm hoang lạnh
Hay tắt ngúm theo bụi gió lùa

Chiếc bóng thời gian lặng lẽ trôi
Kìa trông núi ngã ngủ lưng đồi
Đèo heo hút gió vi vu mãi
Quá khứ qua rồi cũng thế thôi

Vó câu cửa sổ thoáng đưa vèo
Gió cuốn mịt mờ mắt hút theo
Rêu phủ bên đường nhòa dấu vết
Hoàng hôn buông xuống bé tèo tèo

Huy hoàng một thuở lại hoàng huy
Có thịnh, đương nhiên phải có suy
Bỉ cực thái lai, lai bỉ cực
Thế thời thời thế, phải như ri

Phước lọng cờ bay rợp hí trường
Đã mang dáng dấp của phong sương
Chưa qua ẩn hiện hồn thu thảo
Ngó lại điều tàn bóng tịch dương

Nền cũ chênh vênh ngã ngựa nghiêng
Lâu đài loang lổ đổ lưng triền
Cheo leo ghềnh rặng đeo bờ dốc
Thung lũng núi đồi đứng lặng yên

Lịch thì sử tích phải can qua
Đôi đáp, đây đưa, hã, thế à
Vật đổi sao dời trên nguyệt ngã
Trần lao kham nhẫn cợt ta bà.

Tháng 11 – 2009
Mặc Giang
macgiang@y7mail.com

Quán Âm Thị Kính Việt Nam 1

Đêm khuya lạnh giữa núi rừng Bình Phước
Tiếng con ai sao khóc trước cổng chùa

Già Lam nghèo xuyên vách lá đong đưa
Tiếng trẻ khóc từng hồi khua thét gió

Thầy Chiêu Pháp cầm đèn dầu nhỏ
Cùng vài Chú Diệu, cất bước ra soi
Không bóng dáng ai, sao lạ hờ trời
Chỉ thấy em bé, trùm khăn khóc ré

Hình như mới sinh, em còn nhỏ quá
Hai mắt nhắm nghiền, da thịt đỏ au
Sao lạ thế này, cha mẹ em đâu
Không lẽ ở dưới đất chui lên, hay trên trời rớt xuống

Rừng núi hoang vu, chùa quê thanh vắng
Nợ phong trần sao lại nặng duyên vương
Em bé ơi, ôi giấc mộng nghề thường
Thầy đành phải cưu mang ru giấc điệp

Đêm đầu tiên Thầy không sao ngủ được
Tiếng trẻ thơ khát sữa khóc oa oa
Đun nước sôi, pha sữa hộp, chứ biết sao bây giờ
Bàn tay Thầy sờ sờ không đủ ấm

Ru bé ngủ, cất tiếng à ơ vọt rỗng
Nghe sao mà trầm bổng giống tiếng tụng kinh
Em bé nghe, hình như không phải tiếng của mẹ, giật mình
Thầy chẳng biết bé bỗng ra sao, nhìn em mà ứa nước mắt

Bản thân Thầy mở ra một khúc ngoặc
Khúc ngoặc hai năm, trải qua biết mấy khúc ngoè
Ngoè như núi rừng, hoang vắng cheo leo
Ngoặc như đôi dốc, Thầy âm thầm gánh chịu

Rừng khuya hỡi, có nghe không tiếng núi
Trăng sao ơi, le lói chi khung trời
Lòng dạ Thầy heo hút đỉnh chơi vơi
Là đàn ông, mà phải thành Thị Kính

Nhân gian có câu :
Người tính không bằng trời tính
Thị Kính xưa có pháp danh Kinh Tâm
Tên của Thầy lại là tên Minh Tâm
Hiệu của Thầy lại còn mang Chiêu Pháp

Quê ở Vĩnh Long, tìm lên Bình Phước
Xây dựng chùa, đặt danh hiệu Thanh Tâm
Núi rừng khuya, vắng vặc ánh trăng rằm

Sáng và tròn đầy hơn trăng mười sáu

Nhớ chuyện xưa, có Quán Âm Thị Kính
Thì chuyện nay, cũng có Thị Kính Quán Âm
Không phải chuyện của người, mà là chuyện của Việt Nam
Ta ca hát đi khắp cùng nhân thế.

*Viết ngay, khi đã gởi Câu chuyện này đi cùng khắp,
và không đây một tiếng đồng hồ sau, đã có bài này.
7 giờ tối Thứ Hai ngày 23-11-2009
TNT Mặc Giang*

Quán Âm Thị Kính Việt Nam 2

Thầy Chiếu Pháp sớm hồi đầu, quy y cửa Phật
Mộng thư sinh, xin trả lại sân trường
Ba năm đại học, bụi phấn không vương
Khoác áo nâu sồng, tương chao dưa muối

Tỉnh Vĩnh Long của Miền Nam bạt ngàn ruộng lúa
Sợ chim ngàn lỗ gãy cánh sa chân
Nên Thầy tìm lên tận gió núi mưa rừng
Đèo heo hút giữa hoang vu Bình Phước

Trên dưới mười năm, bần hàn đạm bạc
Kiến tạo ngôi chùa, tên tự Thanh Tâm
Thầy trò trong lành, như tiếng chuông ngân
Nhưng bỗng một hôm, đất bằng dậy sóng

Vào giữa đêm khuya, núi rừng hoang vắng
Có tiếng khóc gào, như tiếng bé thơ
Tiếng khóc ngoài cổng, theo gió bay vô
Xuyên kẽ lá vách chùa che sao nổi

Thầy Trò thắp đèn, lần mò ra cổng
Tiếng khóc trẻ thơ càng rõ ràng hơn
Con của nhà ai, khóc giữa đêm hôm
Cha mẹ em đâu, mà em nằm ngo ngoe đỏ hỏn

Thầy Trò cùng kêu, mà chẳng nghe ai lên tiếng
Duyên nghiệp thế này, biết đành đoạn sao cam
Thầy không nói không rằng, đưa hai tay bông em lên
Đem vào phòng, châm thêm dầu, thức trắng

Cứ một hai tiếng, em cục cựa, khóc rống
Thầy lại đun nước sôi, pha thêm sữa cho em
Em oe oe, rồi nhắm mắt ngủ yên

Thầy ngồi đó, tâm can như lửa cháy

Ngày lại ngày qua, cha mẹ em đâu không có thấy
Tháng lần năm lựa, bão bùng sóng gió thị phi
Nghệp cảnh nghiệp duyên, tột đỉnh tư nghi
Ập phủ lên Thầy, như Núi Bà Đen, cuối Trường Sơn hùng vĩ

Rời Tỉnh, rời Huyện, mọi Ban Ngành, đem ra cân ký
Rời dân, rời quân, ai cũng mớ xẻ tường tận li ti
Ngậm miệng cũng mắc quai, đừng nói há miệng, biết nói năng gì
Thầy cam phận, cam lòng, mang thân Thị Kính

Thị Kính xưa, vẫn diễm phúc hơn Thầy, nhờ giới tính
Còn Thầy thì, mang cái kiếp đàn ông
Khổ gì hơn, bằng cảnh gà trống nuôi con
Hai vai rộng, nhiều khi thua đôi cánh nhỏ

Chỉ bú, mớm, dỗ dành, hát ru, thay tả
Mà khó lòng hơn vượt núi băng đèo
Năm ba tháng đầu, ghèn đá đặng đeo
Đành chấp nhận như ba hồi kinh dị

Ngày tháng dần qua, em dần hơi lớn
Khi em biết đi, Thầy sung sướng quá đi thôi
Khi em biết nói những tiếng bập bẹ đầu đời
Thầy diễm phúc như đường tu chúng ngộ

Bởi thuyền khổ ải đã vượt qua biển khổ
Bởi bây giờ, em cười, em khóc, còn biết tại sao
Chứ trước đây, dù Thầy biết Bắc Đẩu, Nam Tào
Nhưng em bé khóc cười, Thầy không sao hiểu nổi

Gần hai năm sau, cha mẹ của em, lương tâm mòn mỏi
Không có nỗi đau nào, bằng nỗi đau cắn rút lương tâm
Nên cha mẹ của em, chân thành sám hối ăn năn
Xin nhận lại đứa con thơ, khúc ruột nóm nhau, ôi là da là thịt

Thầy từ mẫn nhưng nghe lòng xa xót
Không công sinh, công dưỡng cũng lắm tơ vương
Nhưng Thầy chỉ mang tạm một đoạn trường
Cuộc đày ải trả cho người nhân thế

Câu chuyện thời xưa, có Quán Âm Thị Kính
Câu chuyện thời nay, có Thị Kính Quán Âm
Trời xanh xanh, mà cây lá cũng xanh xanh
Trắng sáng tỏ trắng rằm, trắng thanh trắng mười sáu

Tôi xin hát bản trường ca hợp tấu
Chuyện Quán Âm Thị Kính của Việt Nam
Truyền cho nhau và đi khắp nhân gian
Việt Nam ta, cũng có những con người siêu xuất.

11 giờ đêm Thứ Hai, ngày 23-11-2009
Dành thêm một tiếng hồ và có thêm một bài nữa.
TNT Mặc Giang

Mấy cuộc phù sinh

Anh một anh hai anh ba
Ba anh cộng lại hơn năm trăm à
Anh một không cửa thì nhà
Anh hai cỡi gió xông pha bụi trần
Anh ba cột trụ tương phần
Đội trời đạp đất phù vân sá gì
Đường trường phi sức ngựa phi
Trùng dương đập sóng kinh ngư vẫy vùng
Chân mây, không có điểm cùng
Góc biển, không có điểm chung xô bờ
Mở toang cánh cửa hư vô
Thử xem vũ trụ trời cờ ra sao
Tiên du mơ cảnh bồng đảo
Thiên thần gãy cánh lộn nhào trần gian
Nghe rằng bốn biển dọc ngang
Năm châu võ mặt ngõ ngàng thế nhân
Đọa đày cát đá phong trần
Xéo giày sĩ nhục cơ cần chi ai
Lão làng chưa thỏa cân đai
Thùng thình loạng choạng chân tay lều khều
Đeo mang vân cầu tranh thêu
Ảo danh phù tướng mốc meo đã nhiều
Một mai về chốn cô liêu
Xác xơ cát bụi tiêu điều thế thôi !!!

Tháng 11 – 2009

Con tàu Quê Hương

Quê hương nặng mấy con tàu
Sân ga mây bến sắc màu thời gian
Biết bao nhiêu cuộc ly tan
Biết bao nhiêu cuộc điêu tàn xát xây
Chìm trong tận đáy đọa đày

Sức cùng lực kiệt mặt mày tiêu sớ
Khổ đau tận đáy đại khờ
Đường hầm thăm thẳm mịt mờ chưa ra
Đêm thời hết nổi sương pha
Ngày thời hết nổi trầm kha bãi sào
Quê hương nặng mấy con tàu
Dòng sông mấy khúc, nhịp cầu mấy phen
Canh khuya heo hút bên thềm
Trời đen như mực bóng đêm còn dài
Sao Hôm chi nữa Sao Mai
Gom bong bóng nước phơi đài giá băng
Ba mươi chi nữa còn trăng
Vành khuyên khuyết nguyệt, vành khăn khăn tì
Hòn chồng, đá tảng đen sì
Lâu đài, thành quách nguyên xi thủ thừa
Thời gian, mưa giập gió lùa
Lại qua, lên xuống, bốn mùa kéo nhau
Quê hương nặng mấy con tàu
Ai hay bãi biển bờ dâu bể bàng.

Tháng 11 – 2009

Con tàu tha phương

Tha phương từ bước lên tàu
Đoạn đành chấp nhận một màu ly tan
Biển khơi sóng bạc phủ phàng
Đầy xô vận nước ngõ ngang chia xa
Chấp tay từ tạ quê nhà
Rầu rầu biển gọi mận mà thùy dương
Chấp tay từ tạ quê hương
Lưu đầy biệt xứ tha phương vọng về
Một năm chưa dám ước thề
Ba mươi năm đã, ước thề còn đi
Nào ngờ một chuyến ra đi
Kéo dài nửa kiếp bờ mi héo mòn
Núi kia còn đứng trông non
Nước kia còn đợi chờ con nước về
Người đi, bến đã xa bờ
Nửa đời lưu lạc đại khờ hòn đau
Tha phương từ vượt con tàu
Nương dâu bãi biển một màu xanh xanh
Nào em nào chị nào anh
Nghe không sóng vỗ kêu quanh ghé ngòi
Nào anh nào chị cùng tôi
Kéo tay em với vạt lời tình quê

Rằng non rằng nước chưa về
Rằng thương rằng nhớ vẹn thề có nhau
Tha phương từ vượt con tàu
Nào hay cố quận một màu biệt ly
Tha phương từ bước ra đi
Con tàu đi mãi cũng vì quê hương.

Tháng 11 – 2009

Đừng tan tro bụi tâm hồn

Trăng sao kia nhấp nháy giữa lưng trời
Đom đóm nhỏ lập lòe soi đêm tối
Ai đánh động, khua thành đồng vách núi
Tiếng vô cùng lộng gió thét uy linh
Biển Đông trêu sóng Cá Kinh
Trường Sơn cột núi hỏi mình là ai
Gập ghềnh biển rộng sông dài
Ôm bong bóng nước phơi đài sắt son
Sỏi đá kia xây xát dấu hao mòn
Đường trường xa vạn lý tri mã lực
Đèo heo hút chông chênh ngàn đáy vực
Núi liền đồi khiếp đảm vạn sơn khê
Đã non, thì phải nặng thề
Đã nước, thì phải sắt thề cùng non
Nếu không, nào ngại mất còn
Cơ đồ lịch sử ra hồn gì đâu
Tang thương mới thấm biểu dâu
Bọt bèo mới thấm bờ lau đá vàng
Đường nhựa nắng cháy chói chan
Mới thương đường đất cái quan thuở nào
Dù đi Bắc Đẩu, Nam Tào
Nhớ thương thôn dã trăng sao quê mình
Ngàn năm, trúc vẫn xinh xinh
Ngàn đời, tre vẫn thấm tình hương quê
Lối xưa còn đó, ai về
Đường xưa còn đó, lối thề chi nhau
“Ra đi nhớ trước nhớ sau
Nhớ nhà mấy cột nhớ cau ấy buồng”
Ra đi nhớ nước nhớ nguồn
Nhớ cây thương cội nhớ vương chưa tròn
Lửa tàn còn chút sắt son
Đừng tan tro bụi tâm hồn Việt Nam.

Tháng 11 – 2009

Biên Hòa - Chợ Quán xác xơ!!!

Người ta đại lộ thênh thang
Còn mình tiểu lộ bò càn lăn quay
Chặt chân chưa đã, chặt tay
Bôi nhau chưa đã, xát mảy trấu tro
Tưởng rằng bốn biển hải hồ
Nào ngờ chết dí ao hồ vũng sâu
Người ta đại lộ bắc cầu
Còn mình tiểu lộ bê đầu nhói tai
Thùng thình áo mao cân đai
Xong rồi ủm thum nằm dài trùm chẵn
Tâm can đeo đá nặng oằn
Tự tình dằng vặc vết hằn không pha
Người ta bốn biển là nhà
Còn mình nhân ngã ta bà chưa thôi
Núi cao thương nhớ đỉnh đôi
Cội nguồn xa xót sông ngòi biển khơi
Cũng mang một kiếp trong đời
Mà sao khô kiệt lở bồi không tan
Người ta đại lộ dọc ngang
Còn mình tiểu lộ bẽ bàng ngó nhau
Ngựa đau đày đọa con tàu
Trông qua xem lại một màu tiêu sơ
Tưởng rằng ngất ngưỡng phát cờ
Nào ngờ lưng cọp vật vờ sơn gai
Người ta đại lộ đường dài
Còn mình tiểu lộ miệt mài trầm kha
Hình như chung một mái nhà
Mà sao sĩ nhục đẩy đà thế ni
Oan khiên nghiệp dĩ chứ gì
Tu tu rị rị lạ hì Tào Khê
Trần sa nhiều loạn tứ bề
Một li không dứt đường về còn lâu
Người ta đại lộ diu nhau
Còn mình tiểu lộ chì thau nhần bùn
Thằng điên ngó lại thằng khùng
Biên Hòa - Chợ Quán lòng bùng ai hay
Biên Hòa - Chợ Quán khổ thay
Biên Hòa - Chợ Quán cho dày xác xơ!!!

Tháng 11 – 2009

Mặc Giang

Nhớ chuyện Vân Tiên

Ngồi chơi nhớ chuyện Vân Tiên
Cụ Đồ tên Chiêu của miền Bến Tre
Đâu cần ông Phán, ông Nghè
Mà sao thiên hạ học, nghe quá chùng
Cái thời Pháp thuộc vậy vùng
Tay sai, bán nước ùn ùn lên mây
Cụ mù, dạy học qua ngày
Giữ gìn quốc thể, bọn Tây đừng hòng
Cơm rau, dưa muối cũng xong
Chức tước, danh vị, Cụ quăng ra đường
Hễ ai sĩ nhục quê hương
Cụ Đồ một chữ cái phùng vong nhân
Hễ ai sĩ nhục quốc dân
Cụ Đồ một chữ ngu đàn ô danh
Hễ ai vâng cầu tranh giành
Cụ Đồ một chữ Đỏ - Xanh trên đầu
Hễ ai nhân ảnh tham cầu
Cụ Đồ một chữ không trâu thì bò
Vân Tiên công mẹ chạy vô
Gặp bọn hại đạo, mặc đồ chạy ra
Vân Tiên công mẹ chạy ra
Gặp bọn giáo hoạt, ném ngà chạy vô
Vân Tiên công mẹ chạy vô
Gặp bọn ninh hót, vát đồ chạy ra
Vân Tiên công mẹ chạy ra
Gặp bọn danh lợi, chửi mà chạy vô
Vân Tiên công mẹ chạy vô
Gặp bọn thủ đắc, phát cờ chạy ra
Vân Tiên công mẹ chạy ra
Gặp bọn bất chính, ném cà chạy vô
Vân Tiên công mẹ chạy vô
Gặp bọn điếm nhục, quật mò chạy ra
Vân Tiên công mẹ chạy ra
Gặp bọn nhân ngã, chét bà chạy vô
Vân Tiên công mẹ chạy vô
Gặp bọn mục hạ, chét mò chạy ra
Vân Tiên công mẹ chạy ra
Gặp bọn tán tận, hết đà chạy vô
Nhớ thương Đình Chiêu cụ Đồ
Trẻ con lớn nhỏ hoan hô dậy trời
Chia hai sinh hoạt vui chơi
Câu câu chữ chữ muôn lời thật hay
Nếu cần, đối đáp suốt ngày
Câu kia chữ nọ khéo bày dễ thương
Cụ Đồ nay đã mục xương
Mỗi khi nhớ Cụ, thấp hương niệm tình
Vân Tiên lục bát tài tình

Câu sáu câu tám bóng hình quyện nhau
Vân Tiên có trước có sau
Dù văn hay võ, lầu lầu Vân Tiên.

Tháng 11 – 2009

Như cánh chim bay

Đã mười năm xa quê hương biên biệt
Hai mươi năm, còn gì nữa xa quê
Ba mươi năm, thôi, nói nữa chi hè
Thắp đom đóm lập lòe soi viễn xứ

Ta nhớ lắm, mái nhà tranh bếp lửa
Ta thương lắm, tiếng tí tách củi khô
Bóng mẹ già chiều tối đợi con về
Rồi cả nhà ấm no con đói lạnh

Ta nhớ lắm, bác nông phu nặng gánh
Ta thương lắm, dân quê vụ ngày mùa
Dưới đồng sâu, em cấy lúa đỡ mưa
Trên đồng cạn, anh tay cày chống nắng

Dân quê nghèo nhưng tình sâu nghĩa nặng
Tiếng tự tình vang xóm dưới thôn trên
Nơi chôn nhau, ta đâu biết mà quên
Nhưng núp rốn, mẹ cắt ra từ đó

Qua mười năm, tưởng rằng quên dần nhớ
Hai mươi năm, thêm chồng chất sao quên
Ba mươi năm, rong rêu phủ bên thêm
Gió hiu hắt mỗi đêm về vẫy gọi

Cõi trời quê phơi phương đài mòn mỏi
Chốn tha phương mờ mịt kiếp không nhà
Càng thương thêm tiếng nói của quê cha
Càng nhớ thêm tiếng tự tình đất mẹ

Cánh chim bay, dễ gì về tới tổ
Dù bay về, tổ cũ tìm đâu ra
Phải không chim sao vội vỗ bay xa
Nhanh đi nhé, kéo hoàng hôn khuất núi!

Tháng 11 – 2009

*Từ bài Giác ngộ quê hương của Lê Nguyên Châu
do Thầy QH tặng, tôi viết bài này.*

Vọng cố hương

Ta viết bài thơ vọng cố hương
Khi xa mới biết kiếp tha phương
Quê nhà một cõi trời cô đọng
Thăm thẳm hồn đau nát đoạn trường

Những ai mang kiếp sống xa nhà
Mới thấu lòng thương hình bóng cha
Nhớ mái quê nghèo nơi đất mẹ
Lá me chi lắm những la đà

Ve kêu nã nuốt mỗi trưa hè
Thương quá đi thôi, một tiếng Me
Nhớ quá đi thôi, tình phụ tử
Gập ghềnh sóng vỗ nước chìm khe

Khi xa mới thấu những tư lờng
Sung sướng gì nghe tiếng cố hương
Lại bắt băng ngang tình cố quận
Một thương kéo nhớ đến ngàn thương

Nếu ai bỏ mất tiếng quê hương
Sống cũng thừa thôi kiếp mộng thường
Lưu lạc lung linh hồn nghĩa địa
Bụi mờ đan kín cỏ phơi sương

Ai ai cũng có một quê hương
Vẫn biết ra đi, biệt dặm trường
Chim chóc còn mong về tổ ấm
Làm người ray rức vọng tơ vương

Nắm lên chút đất của quê cha
Nặng trĩu trên tay bóng mẹ già
Một cõi trời quê tràn khối óc
Trong lòng sâu thẳm tiếng gia gia

Quê hương tôi viết, đừng nghe đau
Bạc trắng hoa cau, hỏi mấy màu
Vạn dặm trường xa, hỏi mấy nhịp
Vàng lên cát đá bãi nương dâu.

Tháng 11 – 2009

Mặc Giang

Tiếng vọng núi rừng

Ta đứng giữa rừng khuya khuya gió núi
Tiếng uy linh vang vọng bốn phương trời
Hỡi núi rừng kỳ vĩ của ta ơi
Ai đánh đổ nổi thành đồng vách núi

Khi đêm đến, rừng rợn thêm bóng tối
Khi ngày lên, khiếp đảm thêm điệp trùng
Ai vô đây, bé nhỏ giữa núi rừng
Bước từng bước rụt rè trong kinh dị

Ngước mắt ốt chưa qua đầu đỉnh núi
Cúi mắt cổ chưa nhìn hết hố sâu
Lại còn đèo, còn dốc nữa, ôi thôi
Đừng giỡn mặt nghe, hỡi thế nhân bé bỏng

Trời còn sợ mỗi đông về giá lạnh
Đất còn kinh mỗi hạ đến khô khan
Tím cho tím lòng, tím ngắt thu sang
Xuân mím nụ, cho trần gian dễ thở

Tội nghiệp không, hỡi những ai Thế Lữ
Một ly sơn cả kiếp nhớ thương rừng
Nhớ đời non nghiêng vách núi điệp trùng
Hát trắng sao lộng ngân hà xao quuyến

Vũ trụ kia, một khi ta lên tiếng
Tiếng vang rền đầy nhịp kéo nhau đi
Khua thanh âm ngân vọng đến kiêu kỳ
Cho rừng núi thêm uy linh cao cả.

Tháng 11 – 2009
Mặc Giang

Thương Cội Tùng Già

Thương thay cho cội tùng già
Ngồi trơ gốc cội giữa nhà trần gian
Nhìn ra lối dọc đường ngang
Trông vào bốn vách khép màn đóng khung
Tùng ơi tùng hỡi là tùng
Bách ơi là bách cùng chung phận này

Nghe từng ngát ngưỡng trời mây
Nào hay một cõi niềm tây ngõ ngang
Nghe bách vượt bóng thời gian
Nào hay phớt gió mây ngàn thế thôi
Được mang tiếng quý trong đời
Bốn mùa chết đứng chịu trời ai hay
Nói ra xấu mặt hổ mày
Âm thầm heo hút nổi này tình kia
Buồn trông cánh nhận chiều về
Chim hồng bạt gió tứ bề xa bay
Cội tùng một góc khô cây
Đất tro đá cuội xát xây thân tàn
Cao chi, cho lắm phong trần
Trọng chi, cho lắm cơ cần tim đau
Xanh xanh cũng chỉ một màu
Cõi cần cũng chỉ bầu nhàu bèo mây
Cội tùng trông bách thương thay
Thế gian ai muốn thân này tặng cho.

Tháng 11 – 2009
Mặc Giang

Ai vua, ai cọp !

Ta có nghe câu Một rừng không hai cọp
Thế mới gọi là Chúa tể sơn lâm
Để cho núi rừng huyền bí uyên thâm
Tặng kỳ vĩ giữa đất trời cao rộng

Có những khi gầm gừ, vươn vai, thét rống
Có những khi làm lũi, khép kín, âm u
Cho rừng sâu thêm hun hút mịt mù
Cho núi thẳm thêm cao kỳ rùng rợn

Nghe tiếng cọp, ai mà không phát ớn
Giữa núi rừng, ai không khiếp uy linh
Có biết đâu, cọp cô độc một mình
Cả đêm ngày trầm ngâm vua một cõi

Lỡ sinh ra, biết làm sao thoát khỏi
Sung sướng gì mang tiếng gọi sơn lâm
Chúa gì chúa, chỉ có chúa âm thầm
Sống thui thủi một mình trong cô độc

Ta có nghe câu Gân vua như gân cọp
Vua dễ gì gân gũ với dân thường

Cọp dễ gì bầu bạn khách tương lân
Tiếng thì có nhưng làm sao có miếng

Lỡ làm vua, nên cân đai chịu trận
Lỡ làm cọp nên khoác bộ rằn ri
Lột xác ra vốn thật chẳng có gì
Cũng một đồng bầy nhầy khốc khô lở lói

Vua gì mà vua, cọp gì mà cọp
Biết bao nhiêu ông vua, thềm cuộc đời dân già quá đi thôi
Biết bao nhiêu con cọp, xót xa cho thân phận núi đồi
Ai có hiểu, và ai không có hiểu???

Tháng 11 – 2009
Mặc Giang

“Quê hương thứ hai” nghe nhức lắ!

Tha phương khách thổ đời lưu lạc
Xây xát phong trần vọng cố hương
Biên Đông sóng vỗ, mờ bụi cát
Núi Thái mịt mờ, bạc khói sương

Ta vẫn chạnh lòng nghĩ nhớ quê
Khi hoàng hôn xuống kéo đêm về
Trăng sao ử dật canh khuya vắng
Kiếp sống nơi đây không phải quê

Quê tôi dù có đói hay nghèo
Nhưng có tự tình dạ đắng đeo
Xóm dưới thôn trên lòng khẩn khát
Mỗi khi no ấm hay chèo queo

Đất khách tự do ai mặc ai
Sát bên hàng giậu chó đóai hoài
Mạnh ai nấy sống và lo lấy
Có chết muỗi ruồi cũng chẳng hay

Nước lũ chùng như vương chút mùi
Xứ người lạt nhách cứ lui cui
Gặp thì vầy vầy qua loa vậ
Không gặp tháng năm mặc kệ người

Quê mình không biết sẽ ra sao

Thuở trước đói no ấm lạnh, nào
Cơm cháo ngô khoai nhường ấm cật
Còn nay thời thế có tiêu hao

Dù có tiêu hao có thể nào
Chỉ nhìn đất mẹ bớt nghe đau
Quê cha bụi đất tung bờ cát
Vẫn thấy thương thương gió xạc xào

Còn thêm một mảnh bức dư đồ
Ai đã làm cho nó xác xơ
Cất bớt chỗ kia, xéo chỗ nọ
Tổ Tiên đau lắm, nát lòng khô

Địa đầu đâu nữa Ải Nam Quan
Điểm cuối Cà Mau sóng ngập tràn
Quần đảo ngoại nhân muốn cưỡng đoạt
Đất liền Bô-xít đỏ lây lan

Đỉnh núi Trường Sơn phủ trắng đầu
Biển Đông trời trụt nhói lòng đau
Bờ lau cát đá te tua nữa
Gấm vóc giang sơn nát bã trầu

Còn ta biệt xứ kiếp lưu đày
Bởi thế bởi thời bởi loạn lây
Bởi nhiều bởi nhượng bởi ngoại nhập
Nếu không, sao lánh nước non này

Họ đâu nặng nghĩa tiếng dân tình
Tráo tráo trơ trơ cái nhục vinh
Bạo bạo tàn tàn cái sắt máu
Vì đồ vì đảng vì lao linh

Chắc người cũng khổ lụy như tôi
Tự đắc gì đâu nương xứ người
Quê hương thứ hai nghe nhục lắm
Ai nói, riêng tôi, chẳng nửa lời.

Tháng 12 – 2009
Mặc Giang

Khúc dạ tâm đan

Dân tộc, quê hương lắm thuận mâu
Quốc hồn, quốc túy đắm chìm sâu

Con đò vĩ tuyến chưa dừng bến
Núi Thái bình Đông sóng bạc đầu

Tiếng quốc gọi hồn vọng cố hương
Tiếng gia non nỉ thức canh trường
Vì dân vì nước sao nông nổi
Con cháu Lạc hồng có khóc thương

Tất cả chúng ta nguyện mền thương
Một tay, xin cứu lấy quê hương
Một tay, xin giữ gìn đạo pháp
Khúc dạ tâm đan nát đoạn trường.

Tháng 01-2010

Thương lấy Haiti

Viết sau khi xem tin tức và nhìn thấy hình ảnh điêu linh, thống khổ, kinh hoàng xảy ra tại nước Haiti, nằm ở Châu Mỹ Latin, bị một trận động đất cực mạnh với cường độ 7.3 Richter xảy ra vào ngày 12-01-2010 tại vùng biển sát bờ, làm cho toàn bộ thủ đô Port-au-Prince và một vùng rộng lớn của quốc gia này đổ nát, hơn 100 ngàn người bị chết, hơn 3 triệu người sống trong cảnh màn trời chiếu đất, trong 9 triệu người theo dân số hiện tại.

Con số tử vong có thể cao hơn. Nạn dịch có thể diễn ra. Tình trạng cứu trợ bị tắt nghẽn vì phi trường hư hại, đường sá sụp đổ hay bị gập ghềnh. Nhiều tị nạn cũng đang hoành hành tại đây,... Liên Hiệp Quốc, rất nhiều nước trên thế giới đã lên tiếng cứu trợ. Ngay cả Ngoại trưởng Hoa Kỳ, bà Hillary Clinton phải hoãn chuyến công du Úc – Tân Tây Lan, để khảo sát chương trình viện trợ, đủ để biết mức độ trầm trọng khẩn thiết tới đâu. Nhiều quốc gia đã đưa quân đội, chuyên viên, bác sĩ tới để tìm cách tiếp cứu, đủ biết tính cấp bách và nghiêm trọng vô cùng.

Lại động đất xảy ra tại Haiti
Mới ngày 12 tháng 1 của năm 2010 chứ gì
Hơn 100 ngàn người bị chết chóc như ri
Hơn 3 triệu người sống trong cảnh màn trời chiếu đất
Trời gì mà trời
Đất gì mà đất
Điêu linh chất ngất
Tan nát thể lương
Tận đáy tang thương
Tận cùng thống khổ
Mạng sống con người thua cây thua cỏ
Kiếp sống con người chỉ mảnh treo chuông
Khi trời đất nổi cơn phẫn nộ điên cuồng
Vô số nạn nhân bị vùi chôn tập thể
Người sống sót nghẽn lòng, nín thở

Tê tái con tim, và nát dạ tâm can
Phũ phàng chi hỡi phũ phàng
Đắng cay chi hỡi ngập tràn đắng cay
Trắng tay, trắng cả hai tay
Nhà tan cửa nát mặt mày xác xơ
Tìm trong đống nát đại khờ
Còn ai sống sót vật vờ chui ra
Tìm trong một bãi tha ma
Ai cha, ai mẹ, ai là anh em
Trời đất thênh thênh
Người người trở mặt
Ruột đau hơn cắt
Dạ xót hơn cào
Cuộc đời, tẻ quá chiêm bao
Kiếp người, tẻ quá bọt trào sóng tuôn
Nhìn trông đống nát kinh hoàng
Nhìn trông thống thiết da mòn thịt thau
Còn chi mà nói khổ đau
Còn chi mà nói biển dâu điêu tàn
Xin người mở rộng cru mang
Ít nhiều cũng tấm lòng vàng quý thay
Xin người dang rộng đôi tay
Lá lành lá rách mới hay nghĩa tình
Còn sót lại một mình em đó
Còn tro vơ một đũa em kia
Em mang cuộc sống chia lia
Sống cho hết kiếp đằm đìa thể nhân
Em mang cuộc sống cô thân
Sống cho cùng tận gốc phần hẩm hiu
Ruột gan đau nửa chín chiều
Lòng son đau nửa chỉ điều tóc tơ
Đời em, vắt nước ra mồ
Vắt cơm ra cháo lẫn mò thế thôi
Haiti, ơi hỡi Haiti
Nhìn trông đống nát còn gì hay không
Haiti, đau khổ chất chồng
Xuống sông tát biển bắt còng lên non
Tìm trong trái đắng bờ hòn
Để nghe góc cạnh ní non mấy bờ
Tìm trong tận đáy xác xơ
Để nghe cuộc sống đại khờ hôn đau
Thương người, xin viết đôi câu
Sẻ chia bụi ngọt con tàu trần gian
Thương người, xin viết đôi hàng
Đất còn chi nữa bắt thang hỏi trời
Haiti, tiếng khóc thay cười
Hỡi ai thương xót, cho người Haiti!

Ngày 15-01-2010
TNT Mặc Giang
macgiang@y7mail.com

Việt Nam dân tộc anh hùng

Ta mang theo cả quê hương
Ta mang theo cả hình hài đất mẹ
Ta mang cả vóc dáng quê cha
Năm ngàn năm xây dựng nước nhà
Bao thời đại kinh qua lịch sử
Dòng giống Lạc Hồng,
Thương yêu tình tự
Con cháu Rồng Tiên,
Máu đỏ da vàng
Phía Bắc đỉnh đầu,
Cửa Ải Nam Quan
Phía Nam cuối mũi,
Cà Mau biển rộng
Đức Tổ Hùng Vương,
Cờ bay khói quyện
Đại phá Hán Tàu,
Nhị kiệt Trung Vương
Ngô Quyền đại thắng,
Quét sạch Bắc phương
Chôn mộng xâm lăng,
Bạch Đằng dậy sóng
Đánh tan Nguyên Mông,
Đức Trần Hưng Đạo
Dẹp lũ tham tàn,
Giặc Minh tàn bạo
Áo vải Lam Sơn,
Lê Lợi phát cờ
Đại đế Quang Trung,
Giặc Thanh chật mồ
Việt Nam thái hòa,
An bình thịnh trị
Ba Miền tổ quốc,
Thành đồng vách núi
Một dãy Trường Sơn,
Chống đỡ sơn hà
Biển Thái Bình, vượt sóng đầy bờ xa
Non nước Việt, thành giang san cảm tú
Ta mang theo cả quê hương
Ta mang theo cả hình hài đất mẹ

Ta mang theo cả vóc dáng quê cha
Nước Việt Nam thế thế an hòa
Dân Việt Nam thời thời oanh liệt
Mỗi tấc đất kết tinh anh hùng hào kiệt
Mỗi bước đi cấu thành trung dũng keo sơn
Đội phong ba sức lực không mòn
Dầm phong trần chí khí không chuyển
Chống ngoại xâm tung hô một tiếng
Triệu triệu con người, và triệu triệu trái tim
Xuất xứ như thần, bão thổi triều dâng
Đạp tắt cả mọi chông gai thử thách
Ông cha ta đã khai thông chuyển mạch
Con cháu ta mãi nối tiếp truyền thừa
Vượt bại thành, băng ghiệt ngã hơn thua
Điểm cuối đích, khai hoàn bài ca chiến thắng
Dân Việt Nam ta tình sâu nghĩa nặng
Nước Việt Nam ta biển rộng sông dài
Truyền ngàn xưa lưu lại đến ngàn sau
Không biển thề không lung lay đâu được
Ta ra đi, vì non sông đất nước
Ta ra đi, vì dân tộc quê hương
Đó là lời tuyên xưng, đồng dục đường đường
Như Hịch Tướng Sĩ, hay Bình Ngô Đại Cáo
Đất anh hùng, sinh ra anh hùng tiết tháo
Đất địa linh, sinh ra nghĩa sĩ anh thư
Chủ hòa, chủ bại, bám danh, bám lợi ư
Hội nghị Diên Hồng, hùm thiêng trời dậy
Ta mang theo cả quê hương là thế ấy
Báo khắp cùng trên bốn biển năm châu
Đụng Việt Nam không tan xác cũng bể đầu
Bao nhiêu thời xâm thực đều sút tai, gãy gọng
Con cháu Lạc Hồng, một dòng một giống
Đất nước Việt Nam, một thể một phương
Trung liệt, trâm anh, nghĩa khí phi thường
Quét tắt cả mọi bạo tàn hồng hách
Năm ngàn năm văn hiến, vững hơn bàn thạch
Trang lịch sử huy hoàng, son sắt đản thanh
Trên, rúng động trời xanh
Dưới, rền vang khắp đất
Truyền trao nhau muôn đời không mất
Tiếp nối nhau muôn thuở không cùng
Việt Nam dân tộc anh hùng
Việt Nam là của giống dòng Việt Nam.

Mặc Giang
Tháng 4 – 2010

Ba Mươi Lăm Năm

Mười năm sắc úa lên màu
Hai mươi năm rũ con tàu xác xơ
Ba mươi năm đã tàn khô
Thêm năm năm nữa sương mờ bụi bay
Cổ cằn đeo đẳng hao gầy
Tóc bay trắng gió mặt mày hằn sâu
Xát xây cho nát khối đầu
Đập giũa cho bẩy cơ câu tâm can
Mười năm đứt mấy đoạn trường
Hai mươi năm những tư lờng tóc tơ
Ba mươi năm luống đại khờ
Thêm năm năm nữa cơ hồ còn chi
Lối mòn cạn hết nẻo đi
Đường hầm thăm thẳm đen sì trước sau
Biển sâu xơ mạn con tàu
Núi cao thách đố cánh điều tầm không
Khản kêu rít cổ chim Hồng
Chim Lạc đờ đẫn tang bồng phong sương
Mười năm còn thắm cương thường
Hai mươi năm bẩy chao tương sẫm màu
Ba mươi năm phủ bờ lau
Thêm năm năm nữa vàng thau pha chì
Hoàng tuyền ùn nghẽn lối đi
Dương trần cũng thế khác gì chưa chôn
Đêm đêm tiếng quốc rợn hồn
Trường canh non nỉ sắt mòn son pha
Cũng vì tiếng quốc gọi gia
Tiếng non gọi nước cửa nhà Việt Nam
Mười năm chưa nở sao cam
Hai mươi năm thử đá vàng lửa nung
Ba mươi năm luống chưa cùn
Thêm năm năm nữa anh hùng biết tay
Phân ba thế kỷ miệt mài
Tinh hoa sức lực phơi đài dậm soi
Trùng trùng đất lở cát bồi
Biển khơi sóng vỗ núi đồi mù sương
Cũng vì hai tiếng quê hương
Thế thời thời thế nghệ thường tình tang.

Tháng 4 – 2010

Quán trọ vô thường

Nếu ai cũng chọn an bình
Khổ đau để lại cho ai
Đường đời dễ gì bằng phẳng
Hoa hồng nào chẳng có gai

Nếu ai cũng chọn thanh nhàn
Nào phiền để lại cho ai
Biết sống trong đời mới khó
Thế nhân ngày ngắn đêm dài

“Cái quay búng sẵn trên trời”
Lợi danh phú quý trò chơi
Đốt đèn trượng phu quân tử
Cổ kim gương sáng cho đời

Bức màn nhân ngã loanh quanh
Sương sa ngọn cỏ mong manh
Cửa tử vô thường vẫy gọi
Hết rồi một kiếp trôi nhanh

Biết chia nhau trong cái khổ
Biết chia nhau trong niềm vui
Cân bằng cuộc đời sướng khổ
Ai ai cũng có nụ cười

Cái bè danh lợi cong cong
Giả nhân giả tướng tréo tròng
Tiểu nhân lênh khênh đón gió
Đại nhân thiên hạ khó tìm

Cuộc đời như một trò chơi
Trăm năm rồi cũng tiêu đời
Nghĩa trang xanh rì hoang lạnh
Một mai rồi cũng chơi vơi

Hoa thơm trong đời mới khó
Cỏ dại thật dễ lây lan
Một khi già từ quán trọ
Ùn nhau chật ních suối vàng

Sao không giành nhau trên đó
Mà nay chui xuống dưới kia
Thẹn thùng thập thò lấp ló
Muộn rồi tội nghiệp thương chưa!

Tháng 3 – 2010

Biết thương Cha Mẹ

Khi em vừa mới sinh ra
Mẹ cắt nướm nhau chôn đố
Cha cắt nướm rốn chôn kia
Cho em có mặt ấy mà

Khi em vừa mới chào đời
Òa lên vang vang tiếng khóc
Mẹ cha chúm chím mỉm cười
Con tôi thương quá đi thôi

Chín tháng cưu mang đức mẹ
Ba năm bông ẵm ơn cha
Sữa mẹ khô dần em khóc
Nhà nghèo cơm cháo xót xa

Lớn lên cho ăn cho học
Nuôi em khôn lớn nên người
Mẹ cha yếu già thờ đóc
Biết bao công sức em ơi

Nuôi con suốt đời gian khó
Đâu phải ngày một ngày hai
Đất trời mệnh mông còn nhỏ
Em ơi nhớ lấy ơn này

Cái tiếng con hiền cháu thảo
Tổ Tiên dạy dỗ ngàn xưa
Ngàn sau báo bổ chưa vừa
Em đừng tính năm tính tháng

Đầu nguồn nước không có cạn
Cuối sông nước chảy miệt mài
Công cha nghĩa mẹ hoa cài
Thấm tồ bông hồng hiếu hạnh

Rừng non nhấp nhô đồi núi
Vũng sâu nghiêng ngửa lưng đèo
Công cha nghĩa mẹ đặng đeo
Thương con tới khi nhắm mắt

Coi chừng dầu khô đèn tắt
Tìm lại không có được đâu
Mẹ cha gian khổ dải dầu

Đừng để một mai quá muộn

Dặn nhau để thương để nhớ
Nghe em nghe chị nghe anh
Ngoài kia cửa biển gập ghềnh
Xạc xào gấm vang lệ đá.

Tháng 3 – 2010

Quê hương yêu dấu

Quê hương ai không nhung nhớ
Đi đâu cũng muốn trở về
Dòng sông ôm ấp bờ đê
Bến cũ con đò đứng đợi

Quê hương không hờn không dỗi
Đất mẹ không chối từ ai
Đường xưa mở lối hoa cài
Lối về chờ trông bỏ ngõ

Dù ai đi đây đi đó
Xa xôi góc biển chân trời
Tình quê thăm thẳm đầy vơi
Chứa chan nỗi niềm cố quận

Ước mong trở về một chuyến
Đường dài ly cách chia phôi
Quê hương không phải đón mời
Không lẽ một đi đi mãi

Quê hương từ khi khôn lớn
Quê hương từ thuở chào đời
Đến nay vẫn thế không vơi
Lớn dần trong ta thì có

Quê hương con đường đất nhỏ
Quê hương con đường cái quan
Bụi tre khóm trúc đầu làng
Dấu tình in sâu nguyên vẹn

Ra đi không hò không hẹn
Nhưng về ai chẳng chờ mong
Như lúa chờ ngày trở bông
Như mầm chờ xanh lá mạ

Sau hè thăm kêu tiếng má
Trước ngõ thăm gọi tiếng ba
Tạo thành vóc dáng thân ta
Ấp ủ nhà xưa ấm lạnh

Quê hương nào ai xa lánh
Hỏi ai không có quê hương
Hỏi ai không có tình thương
Để gì tìm quên khỏi nhớ

Quê hương cho ta hơi thở
Quê hương cho ta nụ cười
Quê hương ta mới làm người
Không ai có quyền xúc phạm

Quê hương cho ta vóc dáng
Quê hương cho ta hình hài
Quê hương không chối từ ai
Không ai có quyền đánh mất

Quê hương cho ta tư chất
Quê hương cho ta hành trang
Quê hương máu đỏ da vàng
Của người Việt Nam yêu dấu.

Tháng 3 – 2010

Nhớ mãi Tình Quê

“Đi đâu cũng nhớ quê nhà
Nhớ cơm dưa muối nhớ cà dầm tương”
Một câu ấm áp tình thương
Một câu mà cả quê hương đong đầy
Dù cho đi đó đi đây
Quê hương mang nặng tháng ngày nào nguôi
Bởi vì nơi đó có tôi
Có anh có chị có người thân thương
Có cây cầu nhỏ bên đường
Có làng có xóm phố phường dấu yêu
Tình quê sâu mòng nâng niu
Tình người chan chứa chặt chiu giữ gìn
Hàng cây lối nhỏ bóng in
Xinh xinh trúc biếc xanh xanh tre vàng
Còn đây nùm rốn đang mang
Nùm nhau chôn đó họ hàng lục thân
Dù cho nay lửa mai lần

Quê nhà cổ quận phong trần không phai
Đường về bóng đổ nghiêng dài
Nói ra lỗi hẹn một mai chưa tròn
Tình quê như đảo nhớ hòn
Như sông nhớ biển, như non nhớ rừng
Giật mình tỉnh mộng cây rung
Hồn quê chôn chặt tận cùng biết đau
Một mai còn có trước sau
Cam đâu hờ quít, cau đâu mấy buồng
Để nghe một cõi tơ vương
Để nghe thăm thía tư lường hồn ta.

Tháng 3 – 2010

Một tiếng Tình Quê

“Quê tôi nghèo lắm ai ơi
Mùa đông thiếu áo hè thời thiếu ăn”
Nói lên không phải than thân
Cũng chẳng trách phận cơ bản gian lao
Dù nghèo nhưng sống thanh cao
Nặng ân nặng nghĩa tơ hào chi ai
Chẳng qua cái nạn thiên tai
Đất cây sỏi đá khô dài thế thôi
Trắng tay chưa đủ vá bồi
Lũ lụt lại đến dập vùi nhiều khê
Dân tôi mang nặng tình quê
Miếng cơm manh áo vỗ về có nhau
Quê nghèo trắng dã buồng cau
Đã chôn nùm rôn, nùm nhau đầu đời
Mới cho muối mặn mềm môi
Mới cho núi thẳm biển khơi điệp trùng
Ở đâu cũng mến nhau cùng
Đi đâu cũng nhớ Miền Trung đượm tình
Nói ra một tiếng quê mình
Như in dấu ngọc bóng hình xa xưa
Quê tôi chan nắng đổ mưa
Chan khoai độn sắn cho vừa lòng nhau
Đi đâu nhớ trước nhớ sau
Trở về như bước nhịp cầu ái ân
Dù cho tắm gội phong trần
Như vàng thử lửa luyện thân sá gì
Sông dài biển rộng thăm thì
Núi cao hổ thẳm tư nghi thăm tô
Mới thành răng rứa tê mô
Nẫu sao kệ nẫu chớ chê nẫu hê

Cũng đừng théc méc chi nghe
Nói ra một tiếng tình quê đủ “rầu”!

Tháng 3 – 2010

Chiêu hồn Lịch Sử

Chiêu hồn lịch sử linh thiêng
Anh hùng liệt nữ Tổ Tiên hiện về
Gia trì non nước sơn khê
Ngàn năm sông núi vẹn thề núi sông
Chiêu hồn Mẹ hỡi Biển Đông
Cha ơi, núi Thái giống dòng Rồng Tiên
Chở che trên khắp mọi miền
Cháu con Lạc Việt đoàn viên thái bình
Không còn thống nỗi điêu linh
Núi xương sông máu vắn mình kêu đau
Da vàng máu đỏ một màu
Mà sao thử lửa làm nau rợn hồn
Cát kia còn ụ bên cồn
Đá kia còn dựng kê hòn chờ mong
Mưa sa đợi nắng đem hong
Con thoi đợi chỉ tơ hồng tâm đan
Chớ đâu đập giũa nát tan
Cạn tình ráo máng ê càn nhiều nhưng
Chiêu hồn lịch sử xót thương
Lóe lên dấu ngọc vẽ đường mà đi
Mắt nào chẳng khép bờ mi
Lòng nào chẳng động tư nghi ruột gan
Nhìn trông ngọn cỏ bên đàng
Phát phơ trước gió mơ màng trời xanh
Nhìn trông chiếc lá treo cành
Đảng đeo cuốn héo dỡ dành chồi non
Chiêu hồn lịch sử sắt son
Chở che gia hộ trường tồn Việt Nam
Vàng thau lẫn lộn mới chàm
Kính qua vượt thoát bao hàm điếm tô
Nói ra một tiếng cơ đồ
Ngàn năm máu cạn xương khô chất chồng
Nói ra một tiếng núi sông
Xuống biển kéo cát, bắt còng lên non
Kết thành quốc túy quốc hồn
Cha ông xây dựng cháu con giữ gìn
Thầm thì sóng vỗ đầu ghềnh
Xa xa nước chảy mộng mênh sông dài
Việt Nam dấu ngọc trang đài

Sử vàng lối cỏ hoa cài thiên thu.

Tháng 3 – 2010

Mặc Giang

Từ tạ Song Đường

Tiếng Ông Cha, lung linh hồn Núi Thái
Tiếng Nghĩa Mẹ, rào rạc nước Biển Đông
Mà nghe sóng vỗ trong lòng
Leo đồi gió hú buồn trông đỉnh đèo
Rong rêu tựa vách cheo leo
Ngàn năm sương lạnh eo sèo bèo mây
Ta mang một tấm thân này
Ông cha nghĩa mẹ đong đầy tình thâm
Sau hè rau húng rau răm
Bên hông rau đắng trước thềm rau cay
Đầu đường đan kín cỏ may
Bước quanh lối ngõ gió lay bụi mờ
Đêm trong từng tiếng đơn cô
Gõ lên cung nhịp đại khờ hồn đau
Quê nghèo trắng mấy mùa cau
Xác xơ gốc rạ sắc màu tâm không
Ra rừng nhật lá diêu bông
Lên non tát biển xuống sông bắt còng
Tiếng Ông Cha, giọt mồ hôi muối mặn
Tiếng Nghĩa Mẹ, lệ khép mắt sâu vương
Đêm trong vụn vỡ tình thương
Chôn trong tim thẳm trên đường từ ly
Đầu cầu Ái Tử thăm thì
Cuối sông nước chảy một đi vạn lìa
Nghĩa trang mờ khói mộ bia
Gắn trên giá lạnh đổ về tịch liêu
Còn đâu mà nói chín chiều
Ngõ sau cửa trước tiêu điều hợp tan
Vọng khua tiếng nói muộn màng
Song Đường từ tạ gió ngàn bay bay.

Tháng 3 – 2010

Không sao đánh đổi Tình Quê

Quê nhà vạn lý mù sương
Xát xây sỏi đá trên đường ta đi
Ra đi dù có là gì
Không sao đánh đổi biệt ly một đời

Trăng ngàn le lói dặm soi
Tình quê réo rắt gọi đòi thê lương
Mà nghe nát ruột tư lừng
Chôn sâu hai tiếng quê hương đáy lòng
Lối về bỏ ngõ hoài mong
Như sương sáng sớm đem hong nắng chiều
Quê nhà một mái cột xiêu
Tường tre vách lá chín chiều tiêu sơ
Ra đi từ đó đến giờ
Thời gian chi nữa mịt mờ tháng năm
Ba mươi nào đợi chi rằm
Xuân thu đông hạ lạnh căm bốn mùa
Phớt qua như ngọn gió lùa
Nửa đời vật vạ được thua bại thành
Vèo trông phù phiếm lợi danh
Đâu bằng thanh thảo trong lành nhà quê
Nhưng sao bỏ ngõ đường về
Bởi đành nên đoạn mãi mê đêm dài
Trùng trùng bóng tối lên ngai
Hòn chồng đá tảng lối cài bủa giăng
Leo đòi thế kỷ nhục nhằn
Lao linh thức hệ vết hằn thâm sâu
Chông gai hàm hố lấp cầu
Trường ca điệu lý thuẩn mâu be bờ
Quê nhà cổ quận đêm mơ
Giật mình thức dậy mịt mờ bóng đêm.

Tháng 3 – 2010

Thăm cánh hoa này

Cho ta thăm cánh hoa này
Bỏ quên vũng tối hao gầy ra sao
Mưa sa gió tấp đưa vèo
Núi cao hổ thẳm đèo heo hút lồng
Hoa kia nguyên vẹn thanh trong
Thủy ngân còn gợn, nước sông còn gàu
Hoa kia nguyên vẹn sắc màu
Ngày lên không vương đêm thâu không màng
Cho ta thăm cánh hoa này
Đã lâu không biết mặt mày ra sao
Lên trời còn hỏi trăng sao
Xuống đất còn hỏi phóng lao chi hề
Nghe trong một tiếng im re
Hiện ra bốn hướng tứ bề sắc không
Ẩn vào nhẹ tựa lông hồng

Chim bay đầy nước dòng sông vô tình
Tìm ta chẳng thấy được mình
Không ta thì hỏi bóng hình ở đâu
Cho ta thăm cánh hoa này
Đừng buồn chi nhé lâu nay thế nào
Thức rồi, sao hỏi chiêm bao
Còn mê ngủ ngáy ào ào thế thôi
Hoa kia nguyên vẹn tuyệt vời
Không xa bên cũ không rời nhà xưa
Hoa kia nguyên vẹn thượng thừa
Không tàn cát bụi gió lùa thời gian
Ta nâng một cánh hoa vàng
Gởi trong điệu hữu muôn ngàn thiên thư.

Tháng 3 – 2010

Sống đi, đừng hỏi!

Chớ hỏi ngày mai sẽ thế nào
Ai đem giấc mộng hỏi chiêm bao
Ngày nay không biết như đom đóm
Thấp ngọn đèn khuya gọi gió vào

Chớ hỏi cuộc đời sao thế ni
Lăn vào trần thế phải như ri
Nghịch duyên nghịch dĩ chồng oan trái
Đánh vác truân chuyên gánh đọa đày

Chớ hỏi bao giờ mới thoát ra
Đầu hôm sớm tối phải sương sa
Không có ngày lên và đêm xuống
Cái khổ triệt tiêu, ô, thế à

Cuộc đời hương thượng biết vươn lên
Thiện mỹ, lương tri khó gọi tên
Biết sống, nó thường hằng có mặt
Nói ra, nó lặn biển chênh vênh

Cái khổ thế nào, hãy lấy ra
Kiếm tìm lục lợi khắp gần xa
Trong ngoài trên dưới đều không có
Tất cả chỉ còn mình với ta

Thế thì đừng hỏi, cũng đừng suy
Chẳng có lao lung, chẳng lỗi nghi
Không có ngã nhân, không bỉ thử

Linh còn không có, hỏi chi tri.

Tháng 3 – 2010

Ca ngợi Quê Hương

Hát bài ca ngợi quê hương
Mến yêu hòa ái thân thương
Tấm lòng chứa chan hy vọng
Con tim biết thở nhau cùng

Em hát bài ca mến thương
Chị mang tiếng hát lên đường
Anh trông sông dài biển rộng
Đâu đâu cũng một quê hương

Em đi một bước trên đường
Chị đi một bước vắn vưng
Anh đi khắp lòng đất nước
Đâu đâu cũng một quê hương

Em hát bài ca dẫu yêu
Chị rung khúc nhịp cầu kiều
Anh đi qua truông qua suối
Ca vang sông núi mỹ miều

Em hát bài ca nước non
Chị nhìn vết cũ lối mòn
Anh khơi suối nguồn lịch sử
Quê hương thấm nhuần sắt son

Em đi một bước trở về
Chị nhìn bến cũ con đê
Anh quay mái chèo đứng lại
Quê hương muôn thuở vẹn thề.

Tháng 3 – 2010

Mặc Giang

Em tôi thường hỏi

Em tôi thường hay hỏi
Biết bao giờ anh về
Mẹ trông anh mòn mỏi
Nhìn đầu ngõ như mơ

Em tôi thường hay hỏi
Biết bao giờ anh về
Mẹ già thâm khế bảo
Lỡ nhắm mắt không yên

Từ khi anh ra đi
Mẹ có vẻ sầu bi
Lâu lâu mẹ mới nói
Còn một đứa nữa chi

Từ khi anh vắng nhà
Thời gian ngày càng xa
Không gian ngày thêm rộng
Đêm xuống lạnh sương pha

Một năm rồi năm năm
Năm năm rồi mười năm
Hai mươi ba mươi nữa
Như cá lặn biệt tăm

Không lẽ không nhớ nhà
Còn đây bóng mẹ cha
Còn kia em thơ nữa
Anh không chút xót xa

Em vặn hỏi thăm thì
Anh nghe trái “Lệ Chi”
Trầm ngâm vương vị đắng
Không biết nói năng gì

Em đừng hỏi nữa nghe
Em biết không con ve
Mỗi mùa hè ra rả
Hết mùa hè, im re

Sao có tiếng ve sầu
Mong chờ nhưng biết đâu
Hoàng hôn và bóng tối
Như vang vọng kinh cầu

Em tôi không hỏi nữa
Hỏi nữa để làm chi
Thời gian mờ rêu phủ
Như biệt cố kính kỳ.

Tháng 3 – 2010
Mặc Giang

Tô thắm Giang Sơn

Này em này chị với này anh
Cắm tú giang san thật hữu tình
Biển rộng sông dài cùng trời nhịp
Hòa reo khắp đất lộng trời xanh

Quê hương ta đó đẹp Ba Miền
Một bức dư đồ Nam Bắc Trung
Như gấm thêu hoa, tranh khởi sắc
Trao nhau gìn giữ đến vô cùng

Cho dù sự sống phải chia xa
Nhưng nhớ anh em chỉ một nhà
Nếu có sự gì lên tiếng gọi
Cấp thời hiện diện chẳng kêu ca

Nhớ xưa Mẹ dắt con lên rừng
Một nửa theo Cha xuống biển Đông
Tay cấy tay cày tay ruộng rẫy
Hê lên một tiếng đẹp lòng không

Năm ngàn năm trước thuở Văn Lang
Tiếp nối diêm tô trang sử vàng
Thời đại kinh qua băng thế kỷ
Việt Nam sông núi vững như thần

Nay anh nay chị và cùng em
Được sống an lành thật ấm êm
Nhớ luyện tâm can rèn chí khí
Truyền trao kế thế chớ có quên

Anh chị em ơi hỡi chúng ta
Giữ gìn lịch sử của ông cha
Gia tài của mẹ nâng niu mãi
Tô thắm giang sơn non nước nhà.

Tháng 3 – 2010
Mặc Giang

Hùng ca Sông Núi

Quê hương nước Việt của ta ơi
Ta muốn ca vang đến vạn lời
Ca khắp năm châu cùng bốn biển

Hòa reo điệp khúc bản hùng ca

Dựng cờ lập quốc Đức Hùng Vương
Rộng mở giang san thật phú cường
Văn hiến ngàn năm tinh tú quá
Trâm anh dũng lược thể đường đường

Tiên Tổ Việt Nam khí dũng thừa
Ông cha kiệt kiệt chẳng hề thua
Cháu con dần bước cùng nhau tiến
Ai mộng bá quyền có nhớ chưa

Cuốn chạy tan hoang giặc Bắc phương
Tiếp theo một lũ bọn Tây phương
Ngàn năm cũng cút trăm năm xéo
Ai muốn lăm le cũng một phường

Trời đã định ban non nước này
Đất Nam sừng sững nhất đông tây
Dân Nam chí khí nhất thiên hạ
Dân Việt anh hùng tuyệt thế thay

Hát tiếng hùng ca khắp nẻo đường
Việt Nam tình tự ngát yêu thương
Con Hồng cháu Lạc kiêu sa quá
Dòng giống Tiên Rồng nhất bốn phương.

Tháng 3 – 2010

Mặc Giang

Tuyệt thế Sơn Hà

Quê hương gấm vóc nước non nhà
Quốc túy quốc hồn của quốc gia
Chuyên tiếp truyền lưu trao thế hệ
Ngàn năm thạch trụ vững sơn hà

Tổ Tiên mở nước phát tuyên cờ
Lịch sử oai hùng quyết điếm tô
Núi cạn sông mòn không biến đổi
Cháu con gìn giữ vẹn cơ đồ

Văn hiến huy hoàng nước Việt Nam
Tinh hoa phú phách sắt son chàm
Trung trinh tiết liệt hòa nhau quyện
Tọa thị phương đài thủ định ban

Da vàng máu đỏ giống Rồng Tiên
Nhân loại năm châu vô hậu tiên
Hồng Lạc kiêu sa vờn bốn biển
Kết tinh nước Việt của Ba Miền

Một, hát ca vang non nước này
Hai, tròn nguyện ước tay trong tay
Ba, thề cương quyết khi lâm biến
Bốn, đùng tới ta sẽ biết ngay

Quê hương dân tộc Việt Nam ta
Triệu triệu con tim chỉ một nhà
Một tiếng hô lên liền bá ứng
Dân an quốc thái khả hoàn ca.

Tháng 3 – 2010
Mặc Giang

Đầy bãi thuẩn mâu

Chớ bảo, đường hầm hết lối đi
Đãi bồi có lệ nói làm chi
Chui vô thì phải chui ra được
Giấy giụa kêu ca cái nổi gì

Chịu trận, im re, thế mới là
Chúng sanh kham nhẫn chón Ta bà
Ngồi yên chết dí trên lưng cọp
Nhảy xuống hải hùng sợ quỷ ma

Cầm cân nẩy mực thẳng dây cương
Xuất xử biết cân đo nhún nhường
Lãnh đạo bắt tài thành đạo lãnh
 Gian thần nịnh tặc phải trần thân

Trượng phu, quân tử biết tư nghi
Chẳng giận, chẳng tham, cũng chẳng si
Không lợi, không danh, không ý thế
Chỉ nghe tiếng nói của lương tri

Chẳng có đường hầm chẳng hố sâu
Sông qua không được bắt thêm cầu
Núi qua không được băng đèo ải
Chỉ bởi chất đầy bãi thuẩn mâu.

Tháng 3 – 2010
Mặc Giang

Dựa lưng cỡi chết

Anh ngồi đó dựa lưng vào cỡi chết
Mắt trầm buồn tro lạnh nhạt màu sương
Vì núi sông mang chí khí lên đường
Đền nợ nước một đi không trở lại

Bạc áo trận phơi mình nơi biên ải
Đẫm máu đào tắm gội nhuận quê hương
Mỗi tác đất chông chát mấy lớp xương
Cả dư đồ mấy ai từng tư lự

Anh ngồi đó ngẫm qua dòng lịch sử
Năm ngàn năm văn hiến nước non này
Thời cha ông nước mắt phủ ngàn mây
Thời con cháu sóng tràn bờ gấn lệ

Biển Đông kia trùng dương reo cửa bể
Trường Sơn kia sương gió lộng núi rừng
Tình quê hương mi mắt động rung rung
Chân nặng bước nghe tâm hồn xao xuyến

Bàn thờ Tổ Quốc, ngàn năm khói quyện
Dòng giống Lạc Hồng, muôn thuở soi chung
Anh vẫn ngồi yên, cỡi chết xoay lưng
Ai muốn biết lần theo trang lịch sử

Anh đã đi qua, trở về quá khứ
Tôi đứng nhìn anh, nhớ lại xa xưa
Trời đang nắng mà bỗng đổ cơn mưa
Cho năm mộ không cỡi cần cây cỏ

Anh ngồi yên mắt buồn nhìn đây đó
Nhìn anh em sau trước cũng như mình
Và nhìn ai thương tiếc thuở chiến chinh
Người nằm xuống để cho người được sống.

Tháng 3 – 2010
Mặc Giang

Ta mãi thiên thu

Hai tiếng quê nhà

Trong đó có ta
Nhưng sao mòn mỏi
Càng ngày càng xa

Hỏi ai không nhớ
Đất mẹ đậm đà
Hỏi ai không nhớ
Còn đó quê cha

Bên dòng sông nhỏ
Bên cánh đồng làng
Đường xưa lối cỏ
Ta bước băng ngang

Tình quê cố quận
Một đi chưa về
Chiều nghiêng đổ bóng
Đồi dốc lê thê

Ta ôm vào lòng
Quê hương dịu ngọt
Ta ôm vào lòng
Tình quê không mất

Cho dù bụi cát
Cõi gió phiêu du
Mai về với đất
Ta lại thiên thu

Ta chưa trở về
Không ai đánh mất
Mai về với đất
Ta lại thiên thu

Ta chưa trở về
Đời ta chưa mất
Mai về với đất
Ta mãi thiên thu.

Tháng 4 – 2010

Mang kiếp gió sương

Vốn biết rằng anh kiếp gió sương
Mang thân phiêu bạt khắp muôn phương
Như chim vẫy cánh ngàn mưa gió

Tổ ấm mờ xa khuất vạn đường

Anh đã ra đi thuở ấu thơ
Phong ba dẫu bạc áo giang hồ
Chân trời góc biển chưa dừng bến
Tóc trắng pha màu bụi xác xơ

Đi để làm gì ai biết đâu
Nhà ga từ già một con tàu
Hai đường song sắt đi đi mãi
Hun hút xa dần biển mất thôi

Rằng anh có nhớ chôn quê xưa
Cố quận trong anh có thiếu thừa
Hay đã vui chôn theo dĩ vãng
Đêm đêm rơi rụng ánh sao thưa

Mới biết cuộc đời kiếp lãng du
Vàng rơi chiếc lá mấy mùa thu
Thu đi thu đến thu đi mãi
Lá rụng lá rơi lá mịt mù

Nào ai đếm được bóng thời gian
Vó ngựa phi qua kéo bức màn
Dính lại bên đường phai gió bụi
Đàn kêu tang tích tịch tình tang.

Tháng 4 – 2010

Cảnh Hoa dâng Cha Mẹ

Cánh hoa này xin kính dâng ơn cha
Cánh hoa kia xin tôn thờ đức mẹ
Chôn linh thiêng mẹ cha thăm nói khế
Cõi dương trần tội nghiệp đưa con tôi

Cánh hoa này xin tưởng nhớ ơn cha
Cánh hoa kia xin nâng niu đức mẹ
Cha mẹ ơi, đừng giận hờn con nhé
Đến muôn đời con đền đáp thâm ân

Nghĩa cù lao, một đời xin ghi nhớ
Đức hy sinh, trọn kiếp xin tôn thờ
Dòng tử sinh nhịp sóng vỗ hai bờ
Con đi mãi trên hành trình cô lữ

Nhớ ơn cha, xin tạc lòng một chữ
Nhớ đức mẹ, xin khắc dạ một câu
Vũ trụ kia vô lượng số tinh cầu
Không chứa hết Đấng Song Đường cao cả

Mùi gạo thơm nghe lằng lằng gốc rạ
Mùi lúa chín thấy mạ lúc còn xanh
Cánh đồng vàng thơm trúc biếc tre xanh
Cho quê hương đượm tình thương sức sống

Cánh hoa này xin tôn thờ đức mẹ
Cánh hoa kia xin kính ngưỡng ơn cha
Bóng hoàng hôn ập ủ lúc chiều tà
Để chan chứa nỗi niềm khi đêm xuống

Cánh hoa này xin tôn thờ đức mẹ
Cánh hoa kia xin kính ngưỡng ơn cha
Đức cù lao muôn thuở vẫn không pha
Như sóng nước Biển Đông khua Núi Thái.

Tháng 4 – 2010

Đất Tổ, Quê Cha

Đất Tổ Quê Cha năm ngàn năm dựng nước
Hy sinh chồng chất thành núi thành sông
Tử sĩ đắp xây thành ruộng thành đồng
Viết trang sử huy hoàng cho tổ quốc

Đất Tổ Quê Cha, tô bồi từng tấc đất
Là mồ hôi, là nước mắt bi hùng
Là thịt da, là xương máu cha ông
Thành quê hương ba miền Nam Trung Bắc

Ôi Cổ Loa, Thăng Long ngàn xưa
Ôi Tây Đô, Đông Đô ngàn mây
Huế, Sài Gòn, Hà Nội hôm nay
Tim trong tim, lòng bên lòng, tay trong tay

Ôi Hùng Vương Văn Lang thiết tha
Ôi Mê Linh, Lam Sơn, Đống Đa
Nước Việt Nam một dải sơn hà
Anh chị em, Bắc Nam Trung, chung một nhà

Ta bước chân đi, nghe tiếng rung tình tự
Ta bước chân đi, nghe lệ sử chưa nhòa

Đất nước này, non sông này, gìn giữ diêm tô
Quê hương này, non nước này, là sông là núi

Ta bước chân đi, mắt cha già ngóng đợi
Ta bước chân đi, mắt mẹ già chờ trông
Anh em ta, chị em ta, trên dưới một lòng
Giống Lạc Hồng, giống anh hùng, là núi là sông
Giống Lạc Hồng, giống anh hùng, Nam Bắc Trung
Giống Lạc Hồng, của Tiên Rồng nước Việt Nam.

Tháng 4 – 2010

Mặc Giang

Gia tài của Mẹ

Gia tài của Mẹ năm ngàn năm
Đâu phải riêng ai thủ đắc giành
Ngất ngưỡng lâu đài ngòi bánh chọe
Mắt cười ti hí nói nhẩn răng

Năm mươi thế kỷ mọi tiền nhân
Xương máu hy sinh đều góp phần
Sức lực tinh ba đều cống hiến
Mới thành của nước của nhân dân

Dân tộc Việt Nam đều có quyền
Cái quyền tối thượng, quyền thiêng liêng
Kề vai gánh vác chung nhau hưởng
Không có một ai làm của riêng

Gia tài của Mẹ tự ngàn xưa
Để lại cháu con cùng kế thừa
Tiếp tục tài bồi và bảo vệ
Người người dân Việt biết hay chưa

Một mảnh dư đồ nước Việt Nam
Ai mang máu mủ giống da vàng
Ai mang huyết thống dòng Hồng Lạc
Không thể nhượng quyền không bán buôn

Vùng biển vùng trời hay ngoại biên
Đồng bằng rừng núi hay Cao Nguyên
Thượng Du xuống tận Trung Du nữa
Bất cứ nơi đâu cũng nối liền

Không ngoại nhập và không ngoại lai

Không nô lệ hóa, không mang hai
Nước ta ta giữ, dân ta sống
Thà chết còn hơn phải đọa đày

Thế thế tiền nhân đã thế rồi
Ngàn năm vẫn hiển máu xương rơi
Đan thanh vết sử liền tro cốt
Thế hệ chúng ta cũng thế thôi

Nước yên thời sống trong yên bình
Nước biến nếu cần quyết chiến chinh
Kim cổ xưa nay đều đã thế
Không ai trí trá hưởng riêng mình

Gia tài của Mẹ Việt Nam ơi
Dị khẩu đồng âm cùng một lời
Khác miệng đồng lòng chung chí hướng
Việt Nam bền vững đến muôn đời.

Tháng 4 – 2010
Mặc Giang

Ngàn năm Thăng Long

Ôi Thăng Long, ngàn năm nước non trời Nam
Ôi Thăng Long, ngàn năm con cháu Rồng Tiên
Sử hùng ca, sông núi hồn thiêng
Của Việt Nam, rạng rỡ Ba Miền

Ôi Thăng Long, ngàn năm dấu xưa còn đây
Ôi Thăng Long, Rồng Tiên khắp bay trời mây
Tim trong tim, tay nắm bàn tay
Truyền nối nhau, không hề đổi thay

Nhớ ngày nao, Vua Lý dời đô
Hà Nội thành, rực sáng kinh đô
Dựng thế an bang, trong ngoài chiến thắng
Giòng máu hùng anh, tô thắm cơ đồ

Nhớ ngàn xưa, tiếp nối ngàn sau
Dù tang thương bãi biển nương dâu
Núi có thể dời, sông có thể chuyển
Dân tộc kiêu hùng, muôn thuở minh châu

Ta hát tiếng ngàn năm Thăng Long
Ta ca vang Việt Nam trời đông

Hà Nội - Huế - Sài Gòn rặng rờ
Non nước Ba Miền là núi là sông

Ta hát tiếng ngàn năm kinh đô
Ta ca vang quê hương nên thơ
Truyền nối nhau muôn đời sống mãi
Tổ quốc Việt Nam sừng sững cơ đồ.

Tháng 4 – 2010
Mặc Giang

Tình Quê sống mãi

Quê tôi nghèo cuối phương trời biên biệt
Bóng thời gian không đủ sức nguôi ngoai
Vẫn đong đầy và sống mãi trong tôi
Lỡ nhắm mắt ôm khối sầu muôn thuở

Tôi ra đi, mẹ tôi còn ở đó
Cha oằn vai vá nhuộm mảnh khô cần
Em còn thơ không vui trọn tuổi xanh
Và anh chị cùng người thân an phận

Tôi con nhà quê chân bùn tay lấm
Quen ruộng đồng, quen cuộc bầm cày sâu
Quen nắng mưa sương gió nhuộm dải dầu
Quen lúa mạ đẫm mồ hôi quê mẹ

Nếp châu thành không che miền quê nhỏ
Áo quần the không vượt mảnh vải thô
Nên trong tôi vẫn sống rất nhà quê
Mấy mươi năm vẫn vóc hình cổ hủ

Tôi mãi lang thang, kiếp người du thủ
Cả một cuộc đời, viễn xứ tha phương
Đôi mắt buồn, trông cố quận mù sương
Chưa dừng bước trên hành trình phiêu lữ

Rồi có ngày thuyền xưa về bến cũ
Mái nhà tranh ôm ấp bếp lửa hồng
Bao tự tình mang giọt nắng ra hong
Ôi Đất Mẹ, tình quê hương sống mãi.

Tháng 4 – 2010
Mặc Giang

Không bao giờ bỏ cuộc

Bên hốc đá vẽ thiên trang điểm ảnh
Cả một đời diện bích gọi tên em
Em lặng yên như một cõi vô tình
Ta tìm mãi trên hành trình sinh tử

Sầu Kinh Kỳ ta ra bờ Bến Ngự
Sóng Hương Giang bèo đầy gợn hợp tan
Ta trèo lên trên chót đỉnh Hải Vân
Đèo heo hút gió ngàn khua vách núi

Gọi tên em độc hành đường cô lữ
Chân chân hình chẳng lộ diện như như
Trăm năm qua còn nữa bách niên dư
Mỗi qui khứ ta không hề mệt mỏi

Ta từng nghe tiếng vang từ hạt sỏi
Ta từng nghe hạt bụi biết kêu đau
Nhưng không nghe em trên vạn lý tinh cầu
Em có mặt hay chưa từng có mặt

Ta muốn cùng em trở về qui nhất
Cõi vô cùng vốn mờ mịt em ơi
Ta đã nướng hạt bụi biết bao rồi
Qua cửa ải của muôn hình vạn trạng

Em và ta vốn trinh nguyên trọn vẹn
Chỉ lỡ làng thuở Bất Giác hồng hoang
Cho đến nay đường sinh tử đã mòn
Chưa gặp mặt phút tương phùng tao ngộ

Vụn vỡ ngàn sao khi mờ khi tỏ
Lạnh ngắt ngàn đời khi tuyết khi băng
Ta vẫn tìm em, không chút băn khoăn
Em bất tích, nhưng ta không bao giờ bỏ cuộc.

Tháng 4 – 2010

Nước Non Nhà

Nước non là nước non nhà
Nhà là của nước, nước là của dân
Trên thời ngược mặt cao ngàn
Dưới thời đập đất bước chân kiêu hùng

« Bầu ơi thương lấy Bí cùng »
Ba miền đất nước đều chung một giàn
Ngang đầu đồng dục dục ngang
Nam nhi nữ kiệt vẻ vang giống nòi
Nước non là nước non nhà
Nhà là của nước, nước là của dân
Nắng mưa dội ngược phong trần
Bền gan vững chí như thần mà đi
Trong thời dung thứ từ bi
Ngoài thời đối biện kiêu kỳ ngán ai
Chung lưng đấu cật kẻ vai
Thấm tô bồi đắp gia tài Việt Nam
Nước non là nước non nhà
Nhà là của nước, nước là của dân
Tin yêu bảo bọc ân cần
Anh em như thể thương thân khác gì
Lo từ việc nhỏ tí ti
Cho tới việc lớn, cũng vì chớ sao
Cùng chung một giọt máu đào
Sang hèn tài trí thấp cao không màng
Cùng chung dòng giống da vàng
Cùng chung Dân tộc huy hoàng Việt Nam
Nước non là nước non nhà
Nhà là của nước, nước là của dân
Nước non là nước non mình
Non là của nước, nước mình quang vinh.

Tháng 4 – 2010

Non Nước hữu tình

Quê hương non nước hữu tình
Đi đâu cũng nhớ như mình với ta
Quê hương non nước kiêu sa
Đi đâu cũng nhớ cửa nhà Việt Nam
Quê hương sắc chạm lên chàm
Kết nên sử tích danh lam tuyệt vời
Quê hương nước Việt nơi nơi
Đi đâu cũng thấy vạn lời mến yêu
Yêu như bắc nhịp cầu kiều
Yêu như chỉ thắm tơ điều vắt vai
Yêu như giấc mộng trang đài
Yêu như biển rộng sông dài thân thương
Chân đi từng bước trên đường
Vẳng nghe tình tự vương vương dấu hài
Chân đi từng bước một hai

Vẳng nghe dấu ngọc hoa cài tinh anh
Nào em nào chị nào anh
Nắm tay xây đắp trong lành Việt Nam
Đầy vườn có quýt cùng cam
Có bầu có bí chứa chan một nhà
Dừng chân bắt nhịp câu ca
Bỗng trầm uồn khúc mạn mà tình quê
Đi đâu cũng nhớ nhau về
Ở đâu cũng vẹn ước thề sắt son
Tình rằng, nước nước non non
Quê hương sông núi đá mòn không phai
Ba Miền, vốn một không hai
Không ba không bốn phương đài điểm tô
Tình rằng, suối lạch ao hồ
Sông dài biển rộng cơ đồ mến thương
Đâu đâu cũng một quê hương
Dù đi vạn nẻo mọi đường Việt Nam.

Tháng 4 – 2010

Nước Việt dấu yêu

Ta yêu tổ quốc sơn hà
Non sông gấm vóc của nhà Việt Nam
Ta yêu thắng cảnh danh lam
Giang san cầm tú tâm đòan sử vàng
Ta yêu từ Ái Nam Quan
Xuống sông ra biển băng ngàn Cà Mau
Ta yêu non nước một màu
Bắc Nam Trung quyện con tàu quê hương
Ta yêu khắp phố khắp phường
Xuyên qua đồng nội xuyên đường cái quan
Ta yêu khắp xóm khắp làng
Xinh xinh trúc biếc hàng hàng tre xanh
Ta yêu đồi dốc thác ghềnh
Núi cao đèo cả thênh thênh đất trời
Ta yêu nước Việt muôn đời
Ngàn năm văn hiến giống nòi Rồng Tiên
Ta yêu non nước Ba Miền
Tổ Tiên con cháu hồn thiêng kiêu hùng
Ta yêu nước Việt của chung
Truyền trao gìn giữ vô cùng mà thôi
Ta yêu ao lạch sông ngòi
Biển Đông sóng vỗ mạn mòi Trường Sơn
Ta yêu đường cũ lối mòn
Lần trang lịch sử sắt son hiện hình

Ta yêu non nước quê mình
Gừng cay muối mặn nặng tình keo sơn
Ta yêu biển mộng, ôm hòn
Thùy dương vọng ước, ôm cồn ven sông
Ta yêu ruộng lúa xanh đồng
Tươi non lá mạ đượm giồng ngô khoai
Quê hương tổ quốc ta ơi
Ta yêu mãi mãi muôn đời Việt Nam.

Tháng 4 – 2010

Ấm lạnh Tình Quê

Quê tôi nhỏ nhỏ Miền Trung
Người đông đất hẹp chập chùng núi non
Đất cây sỏi đá hao mòn
Đồng khô cỏ cháy héo hon ngõ về
Quê tôi trĩu nặng tình quê
Dù kham khổ mấy cận kề có nhau
Thương như mùi trắng hoa cau
Mùi thanh hoa bưởi hoa ngâu cúc vàng
Quê tôi bốn xóm một làng
Có tre mấy lũy có hàng trúc xanh
Có con sông nhỏ trong lành
Mưa thành lũ lụt nắng thành đồng khô
Quê tôi hòa quyện bốn mùa
Xuân thu đông hạ gió lùa lại qua
Dân làng vui sống mặn mà
Sẻ chia ấm lạnh nhà nhà thân thương
Quê tôi tình nặng vẫn vương
Chia chung lối nhỏ cạnh đường cái quan
Xem nhau thân thiện họ hàng
Thế như khoai sắn khoai lang một vườn
Quê tôi tôi nhớ tôi thương
Như đồng nhớ lúa như nương nắng chiều
Tình quê đâu nói chi nhiều
Chỉ hong bếp lửa nâng niu trong lòng
Tình quê đâu nói long bong
Chỉ ôm ấm lạnh trong lòng mà thôi.

Tháng 4 – 2010

Quyền thiêng liêng tối thượng

Trời đất rộng sao thu mình ốc đảo

Dân tộc hùng sao thúc thủ bó tay
Muối kia còn mặn, gừng kia còn cay
Ai chịu được nhục nhằn đầy đất mẹ

Trời đất rộng sao thu mình ngõ hẹp
Dân tộc hùng sao tắt nghẽn lối đi
Quốc hồn xúc phạm, quốc túy suy vi
Mọi người dân đều có quyền lên tiếng

Thuở lập quốc, Tổ Tiên vừa xây dựng
Họ Hồng Bàng, mười tám đời Hùng Vương
Giặc phía Nam, giặc phía Bắc nhiều như ong
Vấn an định gần ba mươi thế kỷ

Thời Bắc thuộc, một ngàn năm thống trị
Bạch Đằng giang, tài dũng lược Ngô Quyền
Đuổi quân thù, chấm dứt mọi ách khiên
Viết trang sử chống ngoại xâm oanh liệt

Đinh, Lê, Lý, Trần – anh hùng hào kiệt
Quạt Bắc phương, mở rộng phía Nam phương
Lê Lợi, Quang Trung kiệt xuất phi thường
Quân Hán Tàu biết bao lần khóc rống

Một trăm năm, thực dân Tây nuốt hận
Dẹp mộng xâm, túi hồ phải cuốn cờ
Trang sử ta một lần nữa điểm tô
Vào nước ta, từ bị thương tới chết

Thời hôm nay, chín chục triệu người cùng đồng dạ
Cùng tuyên xưng, bất kỳ ai đụng tới nước non này
Dân tộc ta quyết trừng trị thẳng tay
Đừng hống hách, đừng ngang tàn hung bạo

Ai tiếp tay, để giữ quyền, uy, danh, lợi
Ai tiếp tay, công rấn cắn gà nhà
Ai nhu nhược, mang hậu họa sơn hà
Quét sạch cả, phường buôn dân bán nước

Không có lý do gì, thu mình ốc đảo
Không có lý do gì, thu mình ngõ hẹp
Tiếng ta ta nói
Nước ta ta giữ
Đất ta ta sống
Đường ta ta đi
Đó là quyền tối thượng
Và là quyền thiêng liêng cao cả.

Tháng 4 – 2010
Mặc Giang

Bảo tồn Sông Núi

Sống xa quê mới thấy tình cố quận
Sống xa nhà mới đậm nét cố hương
Không thiếu gì mà chỉ thiếu tình thương
Không mất gì mà chỉ mất tình ruột thịt

Không ai chia cái con tim đau buốt
Không ai chia nỗi cay xé tâm hồn
Cùng xa quê mới thấm sự héo hon
Cùng ly hương mới thấu đời biệt xứ

Ông cha ta từng chỉ dạy một chữ
Một chữ thôi mà sâu sắc vô bờ
Đánh đổi gì chứ không đánh đổi tình quê
Và tình quê chẳng có gì bù đắp được

Đã có quê thì ta phải có nước
Đã có núi thì ta phải có sông
Nước kia muôn hướng đổ về sông
Nhưng, ta không bao giờ đem đồ nước

Lại nhớ xưa từng dạy
Nước mất là nhà mất
Nhà mất là ta mất
Nước không mất một tấc đất
Thì ta không mất một cái gì
Còn nước kia bị biến thái suy vi
Cả dân tộc coi chừng không đất sống

Đừng ôm mộng leo lên đồi ảo vọng
Đừng ôm mơ thêu dệt giấc chiêm bao
Đừng ôm trăng hỏi vớ vẩn ngàn sao
Chẳng khác gì bọt bèo trôi ra biển

Tất cả, chỉ nói lên một tiếng
Nước Việt còn là dân tộc còn
Nước Việt mất là dân tộc mất
Bởi, sống mà không chủ quyền chủ đất
Nếu không nô lệ, thì cũng ngoại thuộc ngoại lai
Một ngàn năm xưa, thống thiết quá dài
Một trăm năm trước, cũng không quá ngắn

Quá khứ, ngâm bở hòn ngâm trái đắng
Hiện tại, Tàu phù Tàu thực bủa vây
Quốc thể, Quốc hồn xúc phạm xát xây
Ta quyết chống để bảo tồn sông núi.

Tháng 4 – 2010

Dư đồ Tổ Quốc

Đứng nơi đây, ta nhớ về Bản Giốc
Núi chót vót trên non, địa đầu phương Bắc
Thác vắt vảnh lưng đèo, đổ xuống vực sâu
Núi cả, cây cao, rừng thẳm kê đầu
Vẽ nét ngọc đầu tiên bức dư đồ tổ quốc
Ta nhìn dấu mốc
Ghi Ải Nam Quan
Khói lửa thiêng sử tích chưa tàn
Rung tình tự năm ngàn năm thuở trước
Đức Hùng Vương dựng cờ mở nước
Hiệu Văn Lang dòng giống Tiên Rồng
Xuôi xuống, tận đồng bằng sóng vỗ Biển Đông
Ngược lên, chạy dài trùng trùng Trường Sơn vách núi
Đây Chi Lăng, kia Bạch Đằng
Đó Đống Đa, nọ Chí Linh
Hồn cha ông non nước vẹn mình
Bao thời đại vùi chôn xâm thực
Ôi Cổ Loa,
dấu tích đền đài, bóng mờ rêu phủ
Ôi Thăng Long,
di thành bảo quốc, rực sáng kinh đô
Đây rồi, Hà Nội bây giờ
Ngàn năm văn vật nên thơ diệu kỳ
Sông Gianh cuốn hút ta đi
Để xem nơi đó có gì hay không
Một thời Nam Bắc trôi sông
Gần ba thế kỷ bênh bồng nước non
Thì ra « Nhất đại hoành sơn »
« Dung thân vạn đại » lời mòn chưa pha
Ghé Cổ Đô nhìn qua lối cũ
Vết Kinh Kỳ bao phủ Hương Giang
Dừng chân một chút bên đàng
Trường Tiền đầy nhịp vang vang sóng cồn
Ta ghé Qui Nhơn
Đồ Bàn xưa hồn Chiêm vợn khói
Hương nhạt nhòa nhấn gởi ngàn mây

Hòa trong chiếc lá có cây
Nhìn gốc vương rể nhìn dây vương rừng
Bờ mi khép mắt rung rung
Trôi bờ dĩ vãng lạnh lùng Huyền Trân
Đi vào thành phố Sài Gòn
Ba trăm năm cũ vẫn còn khắc ghi
Đường qua Bến Nghé ta đi
Đường về Gia Định thăm thì trước sau
Anh ơi đừng vội đi mau
Ghé thăm Bà Chiểu sắc màu nào quên
Sài Gòn ta dễ gì quên
Nhưng xin giã biệt, vẫy chào thành đô
Miền Nam đang đợi đang chờ
Nhanh chân lên nhé xuôi về Miền Nam
Miền Nam ruộng lúa bạt ngàn
Miền Nam bát bạc đất vàng viễn đông
Vượt cầu Mỹ Thuận
Sông Hậu Sông Tiền
Hát Cửu Long giang
Hòa reo chín khúc
Miền Nam ngào ngọt
Đượm tình Miền Nam
Cà Mau mây nước mênh mông
Mới thành chữ “S” núi sông nước nhà
Cả dòng lịch sử can qua
Mới thành tổ quốc sơn hà Việt Nam
Cà Mau nhớ ải Nam Quan
Đứng đây vọng nhớ Văn Lang thuở nào
Tình quê tình nước nao nao
Hồn quê hồn nước lệ đào chưa khô
Nhìn trông một mảnh cơ đồ
Người người dân Việt thăm tô muôn đời.

Tháng 4 – 2010

Nhà xưa đồ nát

Một mái nhà xưa nát cột kèo
Nền nghiêng vách ngửa nằm chèo queo
Ruôi mè đòn xóc đê lương đồng
Đất đá gạch vôi đổ lộn phèo

Mọt mối lòn sâu đục bầy nhừ
Tốt sơn tốt gỗ cái nào ư
Đãi bôi vọng ngoại nên nông nổi
Không thật lấy gì hỏi bất hư

Vàng son ngà ngọc ném ra ngoài
Thị thể thị thân mới thị oai
Đóng cửa cài then co bốn vách
Tay chân bộ hạ bám loi nhoi

Thế chẳng ra sao hỏi thông gì
Bùi nhùi một đống chẳng ra chi
Thau chì hỗn tạp gom chung lại
Chống đỡ loay hoay cái mốc xì.

Tháng 4 – 2010
Mặc Giang

Con Tàu Dĩ Vãng

Con tàu đó, dậm bao thời, không thủng
Sóng bạo tàn cuồng nộ bị chao nghiêng
Một số người khép gió đành lia thuyền
Số còn lại vẫn ra tay chèo chống

Con tàu đó, dậm bao thời, không chết
Bởi đồng cam đồng hội lẫn đồng thuyền
Chống ngoại ma, không suy suyễn đảo điên
Nhưng nội ma tung hoành khó vượt thoát

Con tàu đó, xua vào ra bốn biển
Nay loay hoay sông cạn tới ao tù
Chặt tay chèo tay chống cho hả nư
Thuyền trống rỗng nằm chèo queo xơ mạn

Con tàu đó, đầy thành phần lương đồng
Đầu đội trời, chân đạp đất, dầm chông gai
Thiên hạ trông qua, nể mặt anh tài
Tam thế vào ra, ngại gì Ta Bà thống nổi

Con tàu đó, bồng dung sao như vậy
Bởi phù danh, phù thế, nên phù suy
Mất tâm từ, mất tâm trí, mất tâm bi
Lạc chạy trốn nên trần lao chi khổ

Con tàu đó, chui suối lạch bé nhỏ
Chỉ xoay qua trở lại đã không xong
Còn nói chi ngược sóng với ngược dòng
Nhìn bốn biển năm châu mà thổi bọng

Con tàu đó, nằm ụ kia một đồng
Xơ mạn tàu, vùi cát, núp bờ lau
Rồi một mai nhìn lại xác con tàu
Trôi lơ lửng về chiều sâu dĩ vãng.

Tháng 4 – 2010
TNT Mặc Giang

Bông Hồng Trên Năm Mồ Hoang

Xin tặng anh
Một bông hồng trên năm mồ hoang
Khi chiến chinh khói lửa đã tàn
Tắm thân anh vùi chôn đâu đó
Không chết lúc sa trường
Mà chết vì màu cờ sắc áo anh mang

Xin tặng anh
Một bông hồng trên năm mồ hoang
Tận rừng sâu nước độc bẽ bàng
Tháng năm dài nhục nhằn lao lý
Tử sĩ không sa trường
Mà tử vì cừ thù ai oán không tên

Xin tặng anh
Một bông hồng trên năm mồ hoang
Chôn ở đâu rủ mục xương tàn
Cho chúng tôi tìm ra vết tích
Chút hình hài di cốt
Trả anh về họ hàng thân thích tương lân

Xin tặng anh
Một bông hồng trên năm mồ hoang
Anh linh thiêng hiển lộ cái tên
Quê ở đâu trên mọi miền đất nước
Chúng tôi tìm phương cách
Trả anh về chôn cũ, bất cứ ai quan hệ thân thương

Này anh ơi
Cha già có còn sống
Mẹ già biết còn không
Anh có gia đình chưa
Vợ anh ở đâu, con anh ở đâu
Hay anh vĩnh viễn độc thân
Ai là anh, là chị, là em
Quê Miền Trung, Miền Bắc, Miền Nam
Chúng tôi vẫn cố đi tìm

Này anh ơi
Anh nguyên quán ở đâu
Thôn quê hay thị thành
Vùng cao hay vùng thấp
Từ Nam Quan cửa ải
Đến cuối Mũi Cà Mau
Chúng tôi vẫn cố đi tìm
Cho đến khi nào không ai biết
Thì xin đành chôn anh đâu đó
Trả anh về cát bụi mờ sương gió
Và anh mãi mãi là người chiến sĩ vô danh

Này anh ơi
Đất trời bao la quá
Quê hương chẳng đong đầy
Chiến bào phai thuốc súng
Tan cuộc chẳng toàn thân
Chôn lấp vội xéo dầy
Nhũn tàn theo mưa nắng
Ôi là sông là núi
Ôi là nước là non
Chút xương thịt vo tròn
Linh hồn bay vát vờng
Ôi thân trai nợ nước
Ôi huynh đệ chi binh
Chết chẳng bóng chẳng hình
Không hương thờ khói lạnh

Chúng tôi tìm kiếm anh
Gắn một đóa hoa hồng
Dù trẻ tràng quá muộn
Trên nấm mồ lở loang
Dù thời gian buông xuống
Nhưng có còn hơn không
Đọc tên anh muốn khóc
Tê tái tận tâm hồn
Anh đi về sông núi
Tôi đứng giữa mênh mông

Chúng tôi tìm kiếm anh
Gắn một đóa hoa hồng
Kìa ụ đất nho nhỏ
Chính là nấm mồ hoang
Tên ghi vội nhật nhòa
Biết anh là binh sĩ
Chết không vì chiến trận

Nhưng vẫn gọi tử sĩ
Chết không vì khói lửa
Nhưng cũng bởi quê hương

Xin tặng anh một bông hồng
Gặp anh từ năm mồ hoang
Xin hốt xương tàn hài cốt
Trả anh về với người thân

Tặng anh một đóa hoa hồng
Khóc anh bên năm mồ hoang
Cưu mang chút lòng tình tự
Mai sau ai nhớ ai quên !!!

- *Viết, sau khi đọc Chương trình tìm kiếm và hốt hài cốt của Tổng Hội H.O. văn phòng tại Hoa Kỳ.*

- *Viết, sau khi đọc Chương trình Văn nghệ Bông Hồng Trên Năm Mồ Hoang được tổ chức tại Úc Châu vào tháng 6 – 2010.*

Đêm cuối tháng 4 – 2010

Mặc Giang

Bông Hồng cho ai?

Một bông hồng, anh tặng cho ai
Tình chi binh, áo trận chưa phai
Ách oan khiên, giã từ vũ khí
Phải tan hàng, trả giá chua cay

Một bông hồng, em tặng cho ai
Tôi ra đi, không có đêm ngày
Người ở lại mỗi mòn năm tháng
Gởi nhớ về, theo gió ngàn bay

Một bông hồng, anh tặng cho ai
Cho màu cờ, sắc áo chiến binh
Nhớ ngày nào Bốn Vùng Chiến Thuật
Còn bây giờ, tui nhục điều linh

Một bông hồng em tặng cho ai
Hồn tôi đây, vất vương miệt mài
Khắp Tổ quốc, đâu là Đất Mẹ
Chết không mồ, cỏ dại đan mây

Một bông hồng anh tặng cho ai
Thân tôi đây, cát bụi dập vùi
Khi còn sống “ngụy quân” “lao lý”
Chết đi rồi, vũng tối xát xây

Xin cảm ơn anh, còn nhớ đến tôi
Xin cảm ơn em, còn nhớ hoa cười
Một bông hồng không tên không tuổi
Tặng cho người chiến sĩ vô danh

Xin cảm ơn anh, còn nhớ chi binh
Xin cảm ơn em, còn nhớ tự tình
Một bông hồng cài trên Đất Mẹ
Cho quê hương nắng mới ngày xanh

Xin cảm ơn anh, còn nhớ đến tôi
Xin cảm ơn em, còn nhớ hoa cười
Một bông hồng, gọi sông gọi núi
Cho Việt Nam tươi sáng ngày mai.

*Thương cảm cho Anh linh những người đã chết,
Thương cảm cho Chương trình Bông Hồng Trên Nám Mồ Hoang
được tổ chức tại Úc Châu.*

Tháng 6 – 2010

Hoa Trắng thiên thu

Cài Hoa Trắng, Ôn Hùng Vương Quốc Phụ
Khai dựng cờ mở nước hiệu Văn Lang
Cho đến nay nền Văn hiến năm ngàn
Còn tiếp tục truyền lưu và sống mãi

Cài Hoa Trắng, Ôn Âu Cơ Quốc Mẫu
Tiên trên cao mang một bọc trăm con
Từ đó khởi đi dòng giống Lạc Hồng
Tọa thị tại đất trời Nam sừng sững

Cài Hoa Trắng, ta tôn thờ Đức Mẹ
Thét Biển Đông rào rạt hát trùng dương
Ta xin mang tình thương Mẹ lên đường
Xây tươi đẹp cho sông dài biển rộng

Cài Hoa Trắng, ta lên đầu quan ải
Hỏi Trường Sơn, núi Thái cao đến đâu
Ôn của Cha, ta xin chắt trên đầu
Tôn thờ mãi và không hề phản bội

Cài Hoa Trắng, ta mang hồn sông núi
Da thịt này, chỉ xin trả quê hương

Chứ không băng ngang, đánh đổ giữa đường
Dù bất cứ thế thời, hay cuồng vong thác loạn

Cài Hoa Trắng, ta mang hồn Tiên Tổ
Giống Lạc Hồng huyết thống năm ngàn năm
Ta luyện tôi những đức tính tinh anh
Bước đồng dục và ngẩng đầu đi tới

Cài Hoa Trắng, ta đến bàn thờ Tổ Quốc
Nguyện trắng trong, thanh bạch đức trung trinh
Nguyện cho quê hương non nước quê mình
Không phản bội những gì Tổ Tiên để lại

Cài Hoa Trắng, ta xin cài mãi mãi
Cài một lần, và cài đến thiên thu
Việt Nam ta, định phận sẵn thế ư
Trắng, cho toát cả thiên hà vũ trụ

Cài Hoa Trắng, ta nhớ Cha Hồng Lạc
Và ta mang công đức Mẹ Âu Cơ
Con cháu Hùng Vương mãi mãi tôn thờ
Giống Lạc Hồng, giống anh hùng nước Việt Nam.

Tháng 6 – 2010
Mặc Giang

Me, tặng phẩm duy nhất cuộc đời

Bông Hồng cài áo em mang
Em còn có mẹ với ngàn yêu thương
Lối đi tình mẹ vẫn vương
Lối về tình mẹ bên nương ráng chiều
Bông Hồng cài áo nâng niu
Em còn có mẹ yêu kiều trần gian
Thương em từng bước trên đàng
Cho em từng bước dọc ngang đi về
Bông Hồng cài áo mân mê
Em còn có Mẹ vỗ về vĩnh nhiên
Chỉ cần Mẹ động tay tiên
Là em tan hết muộn phiền trần ai
Mẹ chưa kịp tiếng thờ dài
Là em an ổn phương đài phù sinh
Bông Hồng cài áo xinh xinh
Vẽ lên dấu ngọc bóng hình Mẹ yêu
Cho em nhẹ bước cầu kiều
Phần sáng có sẵn, cơn chiều chờ trông
Đóa Hồng cài áo thơm bông

Đông thời hết lạnh, hạ nòng hết oi
Thu về không tím lá rơi
Xuân sang đợi sẵn nụ cười tinh anh
Bông Hồng cài áo trong lành
Em còn có Mẹ bao quanh mẫu tử
Đẹp hơn vạn thể thiên thư
Cho em nhận diện thật hư phiêu bồng
Em ơi trân quý Hoa Hồng
Vừa cài trên áo là lòng Mẹ yêu
Em ơi gìn giữ nâng niu
Cầu mong cho Mẹ bóng chiều chậm qua
Em nên âu yếm thiết tha
Tóc Mẹ chậm trắng, thịt da chậm mỗi
Mẹ là tặng phẩm tuyệt vời
Một lần duy nhất trong đời mà thôi
Mẹ là tặng phẩm tinh khôi
Cầu cho Mẹ sống suốt đời bên em.

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Còn đó quê tôi

Quê tôi còn đó dòng sông
Nước đi nước đến chờ con nước về
Quê tôi còn đó sơn khê
Sắt son tô thắm ước thề không phai
Ồn sâu nghĩa nặng tình dài
Đường quê lối nhỏ hoa cài thơm hương
Tin yêu hòa ái mến thương
Chia mưa sẻ nắng gió sương không màng
Quê tôi còn đó đò ngang
Chờ người lữ thú miên man chưa về
Quê tôi còn đó tiếng ve
Xót trong hạ nắng mùa hè kêu đau
Xa mờ trắng mấy mùa cau
Trôi dòng dĩ vãng phủ màu nhớ thương
Đêm đêm nhận vắng kêu sương
Ngày ngày én liệng mây truông cuối trời
Quê tôi từ thuở nằm nôi
Chôn nhau cắt rốn nhớ lời mẹ cha
Xẻ da xẻ thịt mới ra
Trình nguyên huyết thống cho ta nên người
Quê tôi còn đó nụ cười
Gắn trên môi héo da mỗi tóc sương
Kính qua bao ả nghệ thường

Lênh đênh thời thế đoạn trường tóc tơ
Nhưng tôi chẳng có bao giờ
Cố quên quê cũ mịt mờ đời tôi
Nếu tôi không có quê tôi
Thì sao tôi có quê tôi trong đời
Cho nên dù có cuối đời
Vẫn thương vẫn nhớ mặn mòi tình quê
Buông tay nhắm mắt gởi về...

Tháng 6 – 2010
Mặc Giang

Quốc Lễ Thù Ân

Quốc Lễ Thù Ân, dâng lên trước bàn thờ Tổ Quốc
Xin khấu đầu lạy tạ Sông Núi Hồn Thiêng
Đã khởi đi từ nguồn cội Rồng Tiên
Trải lịch sử năm ngàn năm Văn Hiến

Đức Hùng Vương phảng phất cờ bay khói quyện
Nước Văn Lang tên khởi thủy Việt Nam
Kết tinh thành dòng giống máu đỏ da vàng
Sừng sững giữa trời Đông, như thành đồng vách núi

Quốc Lễ Thù Ân, dâng theo dòng lịch sử
Xin khấu đầu đánh lễ các bậc tiền nhân
Vi Quê hương, vi Dân tộc, vi Quốc vong thân
Đem xương máu dựng xây Cơ đồ Tổ Quốc

Ôi Cổ Loa, khí hùng tụ năm ngàn năm trước
Ôi Thăng Long, chuyển hùng anh một ngàn năm xưa
Đây Sài Gòn, ba trăm năm rục rờ có thừa
Đó Phú Xuân, vọng Cổ Đô một thời cổ kính

Quốc Lễ Thù Ân, dâng lên Hai Bà Trưng, Bà Triệu
Nước trời Nam, rõ mặt những bậc anh thư
Kiện tướng Phương Bắc phải khiếp đảm kinh người
Đất Mê Linh còn vang danh sử tích

Quốc Lễ Thù Ân, dâng lên Đức Ngô Quyền kiệt xuất
Bách Đằng Giang vỗ sóng sạch quân thù
Một ngàn năm xâm thực, kết liễu thiên thu
Đất nước ta hoàn toàn độc lập tự chủ

Mở ra bốn Triều đại Đinh – Lê – Lý – Trần kỳ tú
Xuất hiện những bậc Minh quân, Tướng sĩ kỳ tài

Giặc Phương Bắc biết bao lần nhe vuốt ách tai
Đều bỏ chạy trôi chết, chui ống đồng ống cống

Quốc Lễ Thù Ân, xin dâng lên Đức Trần Hưng Đạo
Xin dâng lên Bắc Bình Vương Nguyễn Huệ Quang Trung
Xin dâng lên thế thế tiền nhân các bậc anh hùng
Quét sạch bóng dáng ngoại xâm, bảo toàn biên cương lãnh thổ

Quốc Lễ Thù Ân, xin dâng lên tất cả chiến sĩ vô danh không tên tuổi
Tên của các anh đã hòa quyện với non sông
Máu của các anh đã tưới tắm khắp ruộng đồng
Non nước Việt Nam mới thành quê hương gấm vóc

Quốc Lễ Thù Ân, xin dâng lên những chơn linh thiếu phụ
Ôm con chờ để chết đứng vọng phu
Hồn tử sĩ đã về với ngàn thu
Nên các chị cũng hóa ra thiên cô

Quốc Lễ Thù Ân, xin dâng lên chơn linh đồng bào tử nạn
Chết dưới mọi vòm trời khói lửa, hay ngay chôn hậu phương
Hòa với núi sông cùng mở nước mở đường
Non nước Việt Nam mới thành sông dài biển rộng

Quốc Lễ Thù Ân, xin dâng lên khắp mọi miền Tổ Quốc
Bắc Nam Trung cùng lễ lạy Thù Ân
Ân quốc gia, Ân dân tộc, Ân tiền nhân
Ân Tổ Tiên, Ân cội nguồn, Ân sông núi

Quốc Lễ Thù Ân, để tôn thờ Tiên Tổ
Đức hùng anh thạch trụ vững Trường Sơn
Mảnh cơ đồ xương máu của cha ông
Nghiêm bóng cả khí hồn thiêng sông núi

Quốc Lễ Thù Ân, nhớ người Cha nguồn cội
Hỡi những đàn con thế hệ của Lạc Hồng
Hãy cùng nhau gánh vác vẹn non sông
Một tấc đất không bao giờ suy suyển

Quốc Lễ Thù Ân, trần thiết từ Nam Quan giới tuyến
Xuống Biển Đông đến tận mũi Cà Mau
Việt Nam ta tay nắm vững con tàu
Vượt tất cả mọi phong ba bão táp

Quốc Lễ Thù Ân, dựng trên cơ ngơi sự nghiệp
Đời đời Ông Cha ra sức đắp xây
Đời đời con cháu tay nắm chặt tay
Cho toàn vẹn nghĩa đất ân đền Tình Sông Núi

Rợp cờ bay lung linh Hòn LỊCH SỬ
Khí hùng thiêng kết tụ giống Lạc HỒNG
Đỉnh Trường Sơn nghe triều sóng BIỂN ĐÔNG
Mũi Cà Mau thâu Nam Quan cửa ải

Liên biên liên bờ, nối liền biên giới
Liên núi liền sông, thạch trụ giang sơn
Năm ngàn năm trước, một tác không mòn
Năm ngàn năm sau, một ly không chuyển

Quốc LỄ THÙ AN, triệu triệu con tim, đồng thanh lên tiếng
Quốc LỄ THÙ AN, triệu triệu con người, dị khẩu đồng âm
Quốc LỄ THÙ AN, toàn thể Dân tộc Việt Nam đồng dạ vang lên
Đất nước này, Non sông này, đời đời bất diệt.

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Hoa Trắng thoi cài

Lại Bông hồng Trắng áo cài hoa
Mắt chị rung rung thấm lệ nhòa
Trông ánh mắt anh kỳ lạ quá
Và em chăm chăm chiếc “mù soa”

Bông Trắng là gì thế hở anh
Buồn buồn chị lặng ngó loanh quanh
Ngậm ngùi em cuốn tròn khăn lệ
Màu Trắng hoa cài, trắng tuổi xanh

Không ai chia sẻ hết niềm đau
Mỗi một niềm đau khác sắc màu
Anh, chị, em đều cùng mất Mẹ
Mỗi người riêng rẽ một chiều sâu

Màu Trắng hoa cài, áo trắng hoa
Một Mùa Hiếu Hạnh lại đi qua
Tâm hương, nguyện Đức Từ lân mẫn
Cứ Mẹ chúng con thoát hải hà

Bông Hồng, Bông Trắng, Trắng Hồng Hoa
Hồng Trắng còn đâu những đậm đà
Xin chắp tay hoa dâng trước Phật
Từ bi cứu độ mọi can qua

Nuôi con, chắc Mẹ khổ vì con
Trần thế lao lung sống cõi còm
Nghệp dĩ chất chồng sao tránh khỏi
Đàn con khôn lớn, tội cao hơn

Đó là chưa nói sinh con ra
Đau thấu trời xanh, xé thịt da
Mở mắt chào đời con khóc ré
Mẹ cười sung sướng con tôi a

“Ba năm bông ẵm cảm ơn Cha
Chín tháng cưu mang nhờ Đức Mẹ”
Khuyên răn giáo dưỡng tình Phụ Tử
Chén cơm manh áo nghĩa Mẫu Từ

Những tưởng đời mình diễm phúc thôi
Có Cha có Mẹ mãi trong đời
Nào ngờ sinh tử vừa khua nhịp
Bông Trắng cài hoa, trắng cuộc đời

Nói nữa làm chi nghĩa đáp đền
Một còn không có, hưởng mộng mênh
Công Cha như Núi hơn trời đất
Nghĩa Mẹ Biển Đông sóng gập ghềnh

Hoa Trắng cài lên trên áo ai
Như sương thấm lạnh trắng đêm dài
Thao thức thâu canh thương nhớ Mẹ
Nước mắt lưng tròng đầy giọt cay

Hoa Trắng sẻ chia với những ai
Lệ mòn như áo đã mòn vai
Hai vai tiếp tục xin gồng gánh
Gánh kiếp đơn côi mãi tháng ngày

Đã gọi là xin chia sẻ mà
Mỗi Mùa Hiếu Hạnh lại đi qua
Nói không sâu nặng làm sao thấm
Càng thấm càng thương nhớ Mẹ Cha

Ơn Cha như Núi, xin đừng quên
Đức Mẹ biển Đông, nguyện đáp đền
Ghi nhớ suốt đời, và cần trọng
Hương hồn Cha Mẹ mới bình yên

Hiểu rõ đủ rồi, hờ chị nghe
Còn em, thôi khóc nữa chi hề

Và anh, hãy xứng là nam tử
Hoa Trắng thôi cái cũng thế nha !!!

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Bông Hồng, một đóa em mang

Bông Hồng một đóa em mang
Còn Mẹ là nhất trần gian trên đời
Ở gần hay ở xa xôi
Thường xuyên hỏi Mẹ những lời Mẹ yêu
Bông Hồng một đóa nâng niu
Như ru khúc nhạc cầu kiều mến thương
“Mẹ già như chuối ba hương
Như xôi nếp một, như đường mía lau”
Mẹ già như thể hương cau
Như đồng lúa chín, như bầu hoa sen
Mẹ già như gió trước đèn
Em ơi, hãy giữ giữa thêm hoang vu
Mẹ già như lá mùa thu
Coi chừng Thần Tử lù lù lùa qua
Mẹ già như ánh châu pha
Sao kia rơi rụng ngân hà lạnh băng
Bông Hồng một đóa em mang
Mỗi Mùa Báo Hiếu Vu Lan lại về
Tình Mẹ ôm ấp ủ ê
Đói no ấm lạnh vỗ về nghe em
Bông Hồng một đóa quen quen
Em còn diễm phúc Mẹ Hiền em ơi
“Đêm đêm thấp ngọn đèn trời
Cầu cho Mẹ sống suốt đời với con”
Nhớ nghe, nước chảy đá mòn
Huống chi da thịt cỗi còm phù sinh
Nhớ nghe, nước chảy đầu ghình
Tang thương bãi trắng, sập sinh phù sa
Nhớ nghe, một cõi Ta Bà
Chẳng qua quán trọ la cà thế thôi
Bông Hồng một đóa em ơi
Nhớ thương yêu Mẹ suốt đời không phai
Bông Hồng một đóa em cài
Gắn trên tuyệt đỉnh phương đài Mẹ Thương
Bông Hồng một đóa Song Đường
Mẹ là tất cả tình thương con người
Bông Hồng còn nở nụ cười
Em còn có Mẹ, nhất đời nghe em !

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Bông Hồng, một đóa nâng niu

Bông Hồng một đóa nâng niu
Em còn diễm phúc Mẹ yêu trong đời
Chỉ cần thương Mẹ mà thôi
Không cần lựa tiếng lựa lời nghe em
Thỉnh thoảng
Em nện gối bên Mẹ
Cầm tay Mẹ thật lâu
Em im lặng cúi đầu
Rồi nhìn vào mắt Mẹ
Mẹ ơi
Con muốn thừa Mẹ một tiếng
Nói với Mẹ một câu
Một câu
Tưởng rằng bình thường
Quen thuộc quá
Xa lạ gì
Mẹ sẽ bảo
Con muốn nói gì
Con cứ nói đi
Em nắm tay Mẹ thật chặt
Rồi nói
Mẹ ơi, “Mẹ có biết rằng, con thương Mẹ lắm không”
Mẹ sẽ nhìn em mỉm cười
Và nước mắt của Mẹ sẽ ứa ra
Em có ngạc nhiên không
Tại sao như thế vậy cả
Tại sao như thế vậy ta
Bởi vì
Mẹ thương biển rộng hải hà
Tình Mẹ sâu nặng bao la đất trời
Mẹ thương tuyệt đỉnh cao vời
Tình Mẹ tuyệt tác không lời hết đâu
Mẹ thương một cõi nhiệm màu
Luôn ghi nhớ mãi trong đầu nghe em
Em đừng cho rằng sao tôi nói quá
Tôi không nói quá đâu
Nếu một mai, lỡ có gì thì em sẽ biết
Thế nào cũng có một ngày
Ngày ấy thật bất ngờ
Không hẹn thời gian

Không hện không gian
Nhưng một khi đã tới là nó tới
Trời chẳng cứu được
Đất chẳng cứu được
Chẳng có một vị thiêng liêng nào cứu được
Huống chi y khoa, bác sĩ, y tá, thuốc thang
Thuốc Bắc, thuốc Nam
Hay mọi phương cách của trần gian và thế gian
Đến lúc Mẹ đi là Mẹ phải đi
Không từ tạ
Không một lời
Buông tay
Nhắm mắt
Vĩnh viễn
Vĩnh biệt
Muôn trùng
Khi Mẹ em đã đi rồi
Em không còn Mẹ nữa
Kể từ giờ phút đó
Ngay thời điểm hôm đó
Em sẽ hiểu ra
Em sẽ nhận ra
Tôi nói chưa hết đâu
Hỏi ai đếm được mưa ngâu
Dù dài dù ngắn giọt châu chưa mòn
Hỏi ai đếm được héo hon
Dù rơi dù rụng tâm hồn nhớ thương
Hỏi ai đếm được nghề thường
Bên cầu Á Tử mờ sương cuối chiều
Ngồi trong quán trọ cô liêu
Mỗi khi nhớ Mẹ, chín chiều ruột đau
Chiều này Hoa Trắng phai màu
Chiều kia Hoa Đỏ gởi tà trần gian
Chiều này gợn bóng suối vàng
Chiều kia nhớ Mẹ gởi ngàn thiên thu
Chiều này gợn áng mây mù
Chiều kia mây trắng lù lù không tan
Em tìm trên cõi Thiên Đàng
Hay tìm trên cõi Lạc Bang nhiệm mầu
Nhưng em chẳng thấy Mẹ đâu
Bởi không còn Mẹ, hết rồi nghe em!

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Mẹ Cha là nhất trần gian

Bao nhiêu sách vở viết về Tình Mẹ
Bao nhiêu chữ nghĩa viết về Công Cha
Dù có nhiều như vũ trụ bao la
Cũng không thể diễn tả hết được Ôn Cha Nghĩa Mẹ
Khi nhớ Mẹ, ta thầm kêu khe khẽ
Mẹ ơi Mẹ, con nhớ Mẹ khôn nguôi
Biển Đông dù cạn sóng mòi
Nhưng con không cạn một đời Mẹ Thương
Khi nhớ Cha, ta thầm vương Núi Thái
Sông Núi kia, hỏi mấy ải sơn khe
Trèo trên tột đỉnh ước thề
Băng đèo vượt dốc không hề kêu than
Nhớ Ôn Cha, ta dọc ngang trời rộng
Nhớ Đức Mẹ, ta bương chải sông dài
Bông Hồng một đóa thôi cài
Bông Trắng rơi rụng phơi dài dậm băng
Nhìn kia, con nước lãn tăn
Trôi đi đâu nữa cũng căn cội nguồn
Nhìn kia, én liệng mây truông
Ai trông cánh én tỏ tường chi ai
Chim có Tổ, hoa cài mấy đóa
Người có Tông, mấy cánh hoa cài
Bông Hồng một cánh trên tay
Bông Trắng một đóa lệ dài thiên thu
Trong vũ trụ, có một cõi nhiệm màu nào đó
Ta tôn thờ Đức Mẹ tận trên cao
Trong càn khôn, có một cõi thiêng thiêng nào đó
Ta tôn thờ Ôn Cha tận tột cùng
Dù cho khắp cả thi chung
Cũng không chứa hết vô cùng Mẹ Cha
Dù cho vạn thể thiên hà
Cũng không thể sánh Mẹ Cha tuyệt vời
Mẹ Cha là nhất trên đời
Mẹ Cha vượt cả đất trời mênh mông
Mẹ Cha là nhất vô song
Mẹ Cha vượt cả sắc dòng thời gian
Mẹ Cha là nhất trần gian...

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Hoa Hồng muôn thuở

Hai tay ôm ấp Hoa Hồng
Xin dâng cho Mẹ ấm nồng nghĩa ân

Còn Mẹ, diễm phúc vô ngần
Thiên Đường chẳng muốn, trần gian chẳng màng
Hoa Hồng đỏ thắm con mang
Tình thương của Mẹ chứa chan nhiệm mầu
Trả đời tất cả mình châu
Chỉ cần bên Mẹ, gục đầu ấp yêu
Nhìn Mẹ, không cần nói nhiều
Mà sao trời đất yêu kiều Mẹ ơi
Kìa trông ánh mắt Mẹ tôi
Ngàn sao lấp lánh, trăng soi thiên hà
Nhìn Mẹ bằng thịt bằng da
Kim ngân ẩn hiện, châu pha đong đầy
Con ôm diễm phúc trong tay
Để không vụt khỏi có ngày chia xa
Đừng có ngày ấy Mẹ nha
Dù ai đổi cả Ta Bà cũng không
Đừng có ngày ấy nghe hồng
Dù ai đổi cả Tiên bồng chẳng cam
Mẹ còn, hơn cõi Thiên Đàng
Huống chi cái cảnh trần gian sá gì
Cuộc đời sung sướng quá đi
Tôi xin tất cả cũng vì Mẹ yêu
Mẹ yêu, cần nói chi nhiều
Nhìn Mẹ sẽ biết Mẹ yêu là gì
Mẹ yêu, cần nói nhiều chi
Ôm hai tay Mẹ, biết gì Mẹ Thương
Tôi xin đổi cả vô thường
Chỉ xin giữ lại Song Đường mà thôi
Tôi xin đổi cả đất trời
Chỉ xin giữ lại Mẹ tôi vô cùng
Hai tay nâng đóa Hoa Hồng
Hoa Hồng muôn thuở ấm lòng Mẹ Thương.

Tháng 6 – 2010

TNT Mặc Giang

Cánh Hoa thiên thu

Con xin nâng đóa Hoa Hồng
Dâng lên cho Mẹ ấm lòng mẫu thân
Mẹ là cao cả từ ân
Cho con vững bước phong trần nhân gian
Mẹ là cao quý muôn ngàn
Cho con thước ngọc leo thang vào đời
Hoa Hồng một đóa tuyệt vời
Dâng lên cho Mẹ những lời Mẹ thương

« Mẹ là hoa, Mẹ là hương
Mẹ là nguồn cội tình thương nhiệm màu »
Mẹ là vị ngọt nếp xôi
Vị thanh hoa bưởi, vị bồi hoa cau
Cho con từ thuở ban đầu
Để con vững lái con tàu nghĩa ân
Hoa Hồng dâng tặng Mẫu thân
Cuộc đời còn Mẹ phước phần nào hơn
Mẹ là dấu ngọc điểm son
Cho con châu thể tâm hồn trinh nguyên
Mẹ là màu nhiệm tay tiên
Cho con trọn vẹn bình yên an lành
Hoa Hồng một đóa tinh anh
Xin dâng lên Mẹ lòng thành cháu con
Cuộc đời chẳng có gì hơn
Bằng hình bóng Mẹ vẫn còn trần gian
Con xin đánh đổi bạc vàng
Con xin đánh đổi cả ngàn thiên thu
Để cho còn Mẹ, dầu dù
Trời long đất lở mây mù bủa giăng
Tình Mẹ không thể lượng cân
Cần khôn vũ trụ phù vân sá gì
Lòng Mẹ mà nhớ li ti
Hư vô trùm khắp khắc ghi chưa đầy
Nhân Mùa Hiếu Hạnh về đây
Xin dâng lên Mẹ, Hoa này thiên thu.

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Vin Cảnh Hoa Trắng

Nhìn ai đó, đang cài bông hoa trắng
Tôi biết rồi, anh trắng cả thiên thu
Còn chị và em, trắng cả mịt mù
Cha Mẹ mất rồi, còn gì mà nói

Cài Hoa Trắng, là bầu trời khép lại
Là không gian đóng khung cửa yêu thương
Là thời gian gởi vĩnh viễn vô thường
Cha Mẹ mất rồi, là mất tất cả

Cài Hoa Trắng, màu xanh mờ lá mạ
Màu úa vàng, lúa chín khóc ruộng nương
Màu thu tím, cuốn lá rụng vương vương
Màu của những ai không còn Cha Mẹ

Cài Hoa Trắng, nhiều khi ta giật mình khe khẽ
Nằm mơ gì mà lệ dầm dêm qua
Giọt lệ buồn hay giọt lệ châu pha
Gối đã trũng biết bao lần thương Cha nhớ Mẹ

Cài Hoa Trắng, ta ra đầu cửa bể
Hỏi Biển Đông sao sóng vỗ mù sương
Tiếng sóng kia không phải tiếng trùng dương
Mà là tiếng của vô cùng nhớ Mẹ

Cài Hoa Trắng, ta lên đầu quan ải
Hỏi Trường Sơn, núi Thái cao đến đâu
Ngó ngược lên chót vót cuối đỉnh đầu
Công đức Cha vẫn nhìn chưa thấy hết

Chứ không những chỉ đồng cao ruộng thấp
Chứ không những chỉ manh áo chén cơm
Vùng đất khô khan trâu kéo cũi còm
Lúa mạ hao gầy cày lên sỏi đá

Chứ không những chỉ nhà tranh góc rạ
Mái quê nghèo khôn khó đãi nhiều kê
Cho người dân tôi sống nổi ê chề
Thiếu trước hụt sau hai mùa mưa nắng

Lại còn phải kinh qua bao thời chinh chiến
Khói lửa tôi bồi dày xéo quê hương
Cho người dân tôi nát ruột đoạn trường
Đổ nước mắt đập vùi trong sự sống

Mỗi bước chân đi ta mang hình ảnh Mẹ
Mỗi bước chân đi, ta mang vóc dáng Cha
Trong thâm tâm luân lưu huyết thống đậm đà
Trong tình tự chứa chan tình Dân tộc

Chứ không có nghĩa dành riêng con trẻ
Không Cha không Mẹ, mới gọi mồ côi
Dù mình già cả, chết tới nơi rồi
Nhưng nghĩ đến Tông Đường, bỗng thấy đời lạc lõng

Áo cài Hoa Trắng
Trắng một cành hoa
Thức trắng đêm qua
Nằm ru gối mộng

Ôi Mùa Hiếu Hạnh

Khép cửa đơn côi
Trời đất rụng rơi
Ngân hà ngưng đọng

Thời gian nín thở
Không gian lặng thinh
Con đứng một mình
Ôm rêu Hiếu Hạnh

Cha không lên tiếng
Mẹ cũng xa mờ
Con đứng trơ vơ
Vìn cảnh Hoa Trắng.

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Hiếu Hạnh Phật Giáo

Hiếu đạo thường tình trong thế gian
Mong sao cha mẹ được bình an
Dưới hòa trên thuận và êm ấm
Đủ mặc đủ ăn sống nhẹ nhàng

Hiếu đạo thường tình của thế nhân
Mong sao cha mẹ sống dư phần
Giàu sang phú quý nhiều duyên phước
Để lại đời sau cho cháu con

Nhân tâm hiếu đạo của con người
Hạnh phúc, sang giàu, đẹp tốt tươi
Sung túc, dư thừa, và thọ hưởng
Phì gia, vinh thế, phải hơn đời

Mẹ Cha đặc thọ sống miên trường
Con cháu đầy đàn cùng vắn vường
Tráo đấu, lường đong, đái phú quý
Hiền lương, thiện ác, ít cân lường

Suốt đời tận tụy kiếp nhân sinh
Địa vị, quyền uy với lợi danh
Tranh đoạt, gian tham và cố thủ
Thời gian đâu nữa nói hư vinh

Mây chốc thoi đưa đã yếu già
Đó là chưa kể bệnh tình đa

Nghĩa trang đã lấm mờ hoang lạnh
Còn lán chen nhau, cãi, khóc, la

Phật rằng, như thế mới thường tình
Lục đạo, tam đồ lụy chúng sinh
Nước mắt nhiều hơn bốn biển lớn
Lộn nhào trong bóng dáng vô minh

Phật rằng, ta tạm mấy lời khen
Cháu thảo con hiền khá đáp đền
Đã hết cuộc đời bên quán trọ
Nhà xưa không biết cho nên quên

Chư Thiên tuổi thọ thật không lường
Thụ hưởng dư thừa rớt vãi vương
Phước cạn, đức khô, còn đọa xuống
Huống chi nhân thế lấm tai ương

Đạo Hiếu cao siêu, Phật tỏ bày
Lắng nghe cho kỹ, kể từ nay
Hành trì cẩn mật và truyền lại
Kim cổ dung thông không đổi thay

Đạo Hiếu Thế Tôn thì khác nhiều
Sống thời tu tập, chết tiêu diêu
Không sa tro bụi căn nhà lửa
Hát khúc vô sanh đỉnh nguyên siêu

Đạo Hiếu Như Lai, Phật dạy rằng
Quá thời Cha Mẹ được siêu thăng
Sống thời làm phước bồi tâm đức
Tam thế nhân cư mới vĩnh hằng

Đạo Hiếu của ta vô thượng thừa
Ba đường sáu nẻo cứ ra vô
Chúng sanh tất cả đều con một
Đưa đến Niết Bàn, khá biết chưa

Đó là Hiếu Hạnh tuyệt trần gian
Thánh đức từ bi của Đạo Vàng
Vạn loại sinh linh đều tể độ
Liên hoa chín phẩm tọa an ban.

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Hoa Trắng Thù Ân

Bông Hoa Trắng đang cài trên chiếc áo
Mắt rung rung và lệ thấm mềm môi
Lặng nhìn thôi và không nói một lời
Sao kỳ lạ hỡi người trong nhân thế

Hoa Màu Trắng, là màu gì như thế
Em biết rồi, nói chi nữa thêm đau
Chị biết rồi, nói chi nữa thêm sầu
Anh biết rồi, nói chi nữa, ân hận

Hoa Màu Trắng, là màu của cam phận
Đeo một lần, là gắn cả thiên thu
Mang một lần, là gắn cả mịt mù
Thầm cầu nguyện thiết tha Mùa Hiếu Hạnh

Hoa Màu Trắng, là màu của câm nín
Không còn Cha một tiếng để mà kêu
Không còn Mẹ để nũng nịu kèo nhèo
Đổi cả trần gian cũng không bao giờ tìm được

Hoa Màu Trắng, là màu của bất hạnh
Không còn Cha, để núp bóng Song Đường
Không còn Mẹ, để tắm gội yêu thương
Đổi cả bạc vàng cũng không bao giờ mua được

Hoa Màu Trắng, là màu của vĩnh biệt
Màu tạ từ, màu vĩnh viễn, màu thiên thu
Anh, chị, và em, sẽ không có nụ cười
Khi nhìn người ta cài Hoa Hồng Trên Áo

Hoa Màu Trắng, chia sẻ cơn áo nã
Chắp tay cầu Mùa Thắng Hội Vu Lan
Cửa A Tỳ, hãy rộng mở thân thang
Để con hiền cháu thảo đền ơn trong muôn một

Hoa Màu Trắng, diễn tả cho cùng tội
Chữ nghĩa của thế gian, cho cạn hết ngôn từ
Công Đức Sinh Thành, vẫn chỗ thiếu chỗ dư
Cho nước mắt cứ chảy, cho hoa cài trên áo

Hoa Màu Trắng, cho tôi xin khép lại
Mùa Báo Hiếu về, Thắng Hội Vu Lan
Nguyện cầu sinh linh vạn loại siêu thăng
Trong đó có Cha Mẹ, và cửu huyền Thất Tổ

Hoặc lục thân quyến thuộc, những ai quá cố
Đến chiến sĩ trận vong, đồng bào tử nạn, thập loại cô hồn
Hay bởi thiên tai, nạn tai, sơn hà hải địa oan vong
Cũng được nương nhờ Mùa Vu Lan Hiếu Hạnh

Hoa Màu Trắng, cho tôi xin được gắn
Gắn một lần, chứ không dám nữa đâu
Bởi từ nay, và mãi mãi về sau
Anh chị và em, hãy tự gắn, chứ không cần ai gắn nữa

Kể từ đó, ta về hoang đảo nhỏ
Khép khung trời đóng cửa tiếng Mẹ Cha
Mỗi một năm, Mùa Báo Hiếu đi qua
Ta lại gắn thêm một lần Hoa Trắng

Kể từ đó, ta về căn quán trọ
Của cuộc đời nhiễm thể kiếp phù sinh
Nguyện pháp giới không còn Tam đồ, Lục đạo điều linh
Đề nước mắt của con người, của tình dữ vô tình
Biến thành nước Cam Lộ thanh lương giải thoát

Đó, là ý nghĩa siêu tuyệt Vu Lan Thắng Hội cao nhất
Đó, là ý nghĩa nêu gương Hiếu Hạnh Mục Kiền Liên
Bao nhiêu tầng địa ngục còn giải cứu, chứ đừng nói hoàng tuyền
Và, ta sẽ sung sướng mỉm cười
Màu Hoa Trắng là màu Thù Ân cao cả.

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Nở Đóa Từ Thân

Người đời hát tiếng Mẹ Cha
Ta đưa Cha Mẹ vào nhà Như Lai
Người đời sắc thắm hoa cài
Ta đưa Cha Mẹ lên đài sen thơm
Người đời hầu hạ áo cơm
Ta đưa Cha Mẹ thoát vòng trầm luân
Người đời sớm tối ân cần
Ta đưa Cha Mẹ dự phần Thánh nhan
Mai sau sẵn có sen vàng
Hôm nay thấm nhuận chứa chan cam lồ
Công Cha đức Mẹ tôn thờ
Con hiền cháu thảo ươm mơ vện tình
Không tranh hơn thiệt lợi mình

Lời qua tiếng lại lao linh Tông Đường
Không màng nặng nhẹ tâm thường
Bào mòn nghĩa cử tình thương nhiệm mầu
Khắc ghi nhớ mãi trong đầu
Xuôi thuyền mát mái một tàu Mẹ Cha
Anh em con cháu gần xa
Ở đâu đi nữa một nhà mà thôi
Nhờ Cha, ta mới nên người
Nhờ Mẹ, ta biết nụ cười yêu thương
Nhờ Cha, thỏa chí cương thường
Nhờ Mẹ, tắm gội sắc hương trong đời
Cần khôn nở đóa tinh khôi
Ngàn năm sừng sững đất trời Mẹ Cha.

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Thăm tô Tình Mẹ

Hỡi Mẹ Hiền ơi Mẹ ở đâu
Con đi tìm Mẹ khắp tinh cầu
Chân trời góc biển, nhìn hoang đảo
Núi cả lưng đèo, ngóng hổ sâu

Con đi tìm Mẹ đếm tình thương
Đom đóm dỗi soi khắp nẻo đường
Thấp sáng mập mờ chìm bóng tối
Đêm dài tĩnh mịch phủ mùi sương

Mẹ Hiền ơi hỡi ở nơi nào
Vạn hữu im re chẳng xuyên sao
Vũ trụ lặng thinh không tiếng động
Phương trời mờ mịt gửi ngàn sao

Chùng như có một cõi đi về
Lặn lội đi tìm đã mỏi mê
Đi khắp mò hoang cùng nghĩa địa
Lối mòn phơi dốc đá nhiều khe

Bóng hình của Mẹ hiện đâu đây
Đưa mắt nhìn con không chớp lay
Hun hút thiên thu chừ bỏ ngõ
Hư vô nắm lại chẳng đong đầy

Tôi vẫn ươm mơ bóng Mẹ hiền
Tinh cầu có một cõi thiêng liêng

Tôi xin tô thắm tình thương Mẹ
Trụ vũ muôn đời đẹp vĩnh nhiên.

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Công đức Phụ Thân

Công Cha núi Thái thua xa
Trường Sơn mờ khói quan hà non xanh
Khi nghe công đức Sinh Thành
Hòn chông đá tảng loanh quanh thẹn thùng
Ơn Cha một tiếng vô cùng
Vô thi kính cẩn vô chung nghiêng mình
Gom ngàn vạn thể trung trinh
Vẽ chưa đủ nét bóng hình của Cha
Gom ngàn vạn thể thiên hà
Cũng chưa thể sánh đậm đà Từ Nghiêm
Con đom đóm nhỏ soi đêm
Vẽ tình Phụ Tử khép thêm hư vô
Để mèn lưu ký tàn khô
Vẽ tình Phụ Tử xô bờ rêu xanh
Mồ hoang cây cỏ ngậm vành
Đất kia thấu ruột trời xanh nhũn lòng
Ơn Cha, huyết thống tồn vong
Cội nguồn chuyên mạch nối dòng thiên thu
Ơn Cha, một tiếng Nghiêm Từ
Chất đầy vũ trụ còn dư Nghiêm Đường
Ơn Cha, hằng hữu phi thường
Băng qua bóng dáng vô thường còn nguyên
Cõi nào là cõi thiêng liêng
Gắn trên chót đỉnh hậu – tiền Ông Cha.

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Công đức Song Đường

Nói về công đức của Song Đường
Biển rộng trời cao không thể lường
Núi thẳm sông sâu không thể sánh
Không gì bù đắp nỗi tình thương

Lòng Mẹ bao la phủ đất trời
Thái Bình biển sóng vỗ đầy vơi

Tin yêu sức sống bình minh gọi
Con thảo cháu hiền hưởng thể thôi

Ơn Cha cao cả nặng ngàn cân
Núi Thái thẳm đâu đừng lựa lần
Vũ trụ càn khôn còn nể mặt
Không Cha, mưa gió đổ phong trần

Hai Đấng Song Đường tuyệt sắt son
Cho ta thân thể có tâm hồn
Có lòng chan chứa ươm tình tự
Ái Tử là gì hỏi cháu con

Công đức Song Đường tuyệt thể thay
Ơn Cha một tiếng phủ trời mây
Một lời Nghĩa Mẹ tràn chung thủy
Nhắc nhở muôn đời, không đổi thay.

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Hoa Hồng dâng Mẹ

Hoa hồng một đóa xinh xinh
Gắn trên vành áo thắm tình mẫu thân
Còn Mẹ diễm phúc tuyệt trần
Một lòng hiếu thảo ân cần mến yêu
Hoa hồng một đóa nâng niu
Bước đi trĩu nhịp cầu kiều Mẹ thương
Mẹ hiền ngát tỏa mùi hương
Ươm tình dịu ngọt trên đường trần gian
Còn Mẹ hơn cả bạc vàng
Hơn muôn phú quý hơn ngàn minh châu
Mẹ là hằng hữu nhiệm màu
Cháu con tận hưởng sắc màu yêu thương
Mẹ là vạn lý thiên hương
Trời cao biển rộng vấn vương nghĩa tình
Hoa hồng một đóa xinh xinh
Em còn có mẹ bên mình nghe em
Thấp nhang khẩn nguyện hàng đêm
Đừng ai ập phủ bóng thêm hoang vu
Chập chờn vùn vủ mây mù
Đừng ai mở cửa thiên thu vạn sầu
Dòng sông Ái Tử bên cầu
Vô thường im sóng chìm sâu xa bờ
Hoa hồng dâng Mẹ ươm mơ...

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Hiếu Hạnh đền Ôn

Công đức Mẹ Cha thật nhiệm mầu
Không gì so sánh nổi cho đâu
Lời ca tiếng hát còn trầm bổng
Chữ nghĩa văn chương chám phét câu

Sân khấu muôn phương kéo, mở màn
Núi rừng thư viện của trần gian
Không sao diễn hết Tình Cha Mẹ
Công đức sinh thành mãi vọng vang

Nhắc nhau muôn một nghĩa thù ân
Máu chảy về tim xin dự phần
Châu thể vo tròn nhìn gốc cội
Song đường nghiêm tỏa đức từ thân

Con thảo cháu hiền hãy nhớ này
Đây là phương cách của xưa nay
Lắng nghe cho kỹ và gìn giữ
Tam thế ba đời không đổi thay

Đáp đền chỉ có Hội Vu Lan
Chư Phật Mười Phương đồng hỷ hoan
Tứ Chúng một lòng quy thiết lễ
Mỗi Mùa Báo Hiếu tạ thù ân

Chuông chùa thánh thoát vọng ngân vang
Ngưỡng cửa thiên môn của Đạo Vàng
Sống chết đôi bờ nghe sóng vỗ
Nhiệm mầu thù thắng Hội Vu Lan

Cửa ngục trùng trùng sẽ mở toang
Thiên Đường rợp Ánh Đạo huy hoàng
Sinh linh vạn loại đều nương bóng
Thoát khỏi Tam Đồ, đáu Lạc Bang

Khá khen nhân thế nhớ Thù Ân
Công đức Mẹ Cha đừng lự lần
Khắc cốt ghi tâm và bái tạ
Đáp đền ơn trọng nặng ngàn cân

Ông Cha nhờ đó được siêu thăng
Còn Mẹ an khương chốn diễm hằng
Tất cả hàm linh đều giải cứu
Mỗi Mùa Hiếu Hạnh, Hội Vu Lan.

Tháng 6 – 2010
TNT Mặc Giang

Việt Nam ngạo nghệ

Quê hương gấm vóc ta ơi
Đã mang từ thuở chào đời
Dù đi Đông Tây Nam Bắc
Giữ gìn nguyên vẹn mà thôi

Không ai đánh đổ quê hương
Mệnh danh thời thế nghệ thường
Núp bóng trò chơi chủ nghĩa
Bờ lau cát đá bên đường

Không ai giành lấy quê hương
Đừng đâm đầu máu vô tường
Thành trì rong rêu gió bụi
Biển dâu đập vỡ tang thương

Quê hương muôn thuở của chung
Việt Nam dân tộc anh hùng
Đời đời ngẩng đầu ngạo nghệ
Đồng bào đồng bọc tương dung

Anh đứng Nam Quan cửa ải
Tôi dừng cuối mũi Cà Mau
Em miền Trung giữa con tàu
Ta đi khắp lòng đất nước

Ta hát bài ca Tổ Quốc
Ta hát bài ca giang sơn
Dù cho nước chảy đá mòn
Núi sông không hề thay đổi

Ta hát bài ca nguồn cội
Ta hát bài ca Rồng Tiên
Đẹp thay non nước Ba Miền
Sừng sững trời Đông bùng sáng

Anh băng đèo heo ghềnh ráng

Tôi vượt hồ thẳm vực sâu
Em đan tay bắc nhịp cầu
Thắm tô da vàng máu đỏ

Quê hương có ta trong đó
Đất nuôi thân thể tiên nhân
Nước reo bì cốt cơ phần
Thế thế truyền lưu gìn giữ

Đất Nam, dân Nam hùng cứ
Nước Nam, dân Nam bảo trì
Một tấc, không hề suy vi
Một ly, không hề sai biệt

Núi sông nước non xanh biếc
Quê hương cảm tú sơn hà
Nhất nhất, anh chị em ta
Đồng tuyên Việt Nam bất diệt

Nam thanh, anh hùng hào kiệt
Nữ tú, xứng bậc anh thư
Hòa reo câu hát tiếng cười
Ai người Việt Nam – ngạo nghễ!

Tháng 9 – 2010
Mặc Giang

Bài ca ngợi Núi Sông

Ta hát bài ca ngợi núi sông
Quê hương gấm vóc rạng trời Đông
Muôn năm sừng sững không thay đổi
Của nước Việt Nam giống Lạc Hồng

Ta hát bài ca ngợi nước non
Băng qua thời thế vẫn trường tồn
Nói dòng lịch sử đan thanh mãi
Dấu ấn không mòn những triện son

Ta hát bài ca ngợi nước Nam
Nam thanh nữ tú giống da vàng
Anh hùng hào kiệt thời thời có
Dân tộc này trời đất định ban

Ta hát bài ca ngợi Tổ Tiên
Việt Nam sông núi khí hùng thiêng

Văn Lang tự thuở ngàn xưa ấy
Đến mãi ngàn sau thạch trụ kiềng

Ta hát bài ca ngợi Tô Tiên
Quê hương gấm vóc của Ba Miền
Bắc Nam Trung tự tình hòa quyện
Cách núi ngăn sông vẫn nối liền

Việt Nam muôn thuở vững như đồng
Con cháu Rồng Tiên giống Lạc Hồng
Anh chị em ta cùng dẫn bước
Đồng bào một bọc nhớ nghe không.

Tháng 9 – 2010
Mặc Giang

Dừng lại con tàu

Mai sau dừng bước chân về
Ươm mơ tình tự hương quê thơm nồng
Bốn mùa xuân hạ thu đông
Buông tay gác kiếm vui đồng ruộng nương
Ngày thời hưởng trọn vàng dương
Đêm thời tắm gội tinh tường trắng thanh
Hương quê đồng nội trong lành
Khác xa phố thị châu thành rộn vang
Tình quê thoang thoảng nhẹ nhàng
Thơm thơm lúa chín lan lan ngô đồng
Phù sinh quẳng gánh trôi sông
Nghê thường buông thả bênh bồng trôi đi
Dấu xưa hoài cổ kinh kỳ
Sương pha thấm lạnh tư nghĩ tình anh
Trăng treo soi bóng ngậm vành
Nắng vàng ử dật trên cành tà dương
Ba sinh sóng vỗ tư lường
Ô hay dâu biển tang thương vậy mà
Nếu không, sao bãi tha ma
Hồn đau chưa trọn la đà đó đây
Một đời trả cội cho cây
Trả trăng cho gió trả mây cho ngàn
Hùng anh bốn biển dọc ngang
Trơ vợ năm mộ cỏ đân xanh rì
Thế thời thời thế như ri
Cổ kim kim cổ khác chi đeo sầu
Trăm năm một cuộc qua mau
Ta xin dừng lại con tàu tình tang.

Tháng 10 – 2010
Mặc Giang

Hai ngả đôi bờ

Đất Mẹ thơm thơm vị mía đường
Quê Cha ngọt ngọt mùi quê hương
Đi đâu vẫn nhớ về nơi ấy
Còn có chòm nhau nắm rốn chôn

Chôn nhau cắt rốn thưở đầu đời
Tình tự cuu mang đeo đẳng thôi
Đất Mẹ in sâu càng thấm thía
Quê Cha ghi đậm càng lên ngôi

Tình quê nhắc đến muôn chùng lòng
Cuốn hút thời gian trôi nhớ mong
Nhịp đập thảng năm mờ cổ quận
Vòng tròn lóc xoáy uốn cong cong

Quê nhà đã trắng mấy mùa cau
Vật đổi sao dời tím sắc màu
Cát lở đá bồi dày gió bụi
Con tim bóp lại nát lòng đau

Đất Mẹ thân yêu gởi cuối trời
Quê Cha thương nhớ mặn làn môi
Hai bờ đôi ngả đeo oan nghiệt
Biển động gằm vang phủ sóng mòi.

Tháng 9 – 2010
Mặc Giang

Tình tự hương quê

Hương quê thơm lúa đồng xanh
Thơm hương đồng nội trong lành nắng mai
Thơm bông cỏ dại hoa cài
Mục đồng cỡi gió khoan thai đuôi điều
Hương quê Đất Mẹ dấu yêu
Quê Cha trầm lắng chín chiều nhớ thương
Thương từ hạt giống mới ươm
Thương lên Nguồn Cội mở đường dựng xây
Hương quê tình tự đong đầy

Làng trên xóm dưới chung tay đỡ đàn
Lũy tre chèo chống phong trần
Khóm trúc bảo bọc ân cần nắng mưa
Hương quê âu yếm bốn mùa
Xuân đông thu hạ vui đùa mến yêu
Đẹp như khúc nhịp cầu kiều
Sang như tơ lụa khăn điều vắt vai
Hương quê gương sáng treo đài
Thanh cao thánh thiện đeo ngai tôn thờ
Một sông hai bên mấy bờ
Theo dòng lịch sử cơ đồ đó nghe
Hương quê đưa đẩy lá me
La đà hoa phượng mơn mê cúc vàng
Cho ai sầu mộng bên đàng
Mắt hoài trông đợi ngõ ngàng vóc tiên
Hương quê sắc thắm Ba Miền
Lung linh tình tự hồn thiêng muôn đời
Hương quê đẹp lắm ai ơi
Ca vang tiếng hát vạm lời mến thương
Hương quê tình tự quê hương
Ca vang vang mãi trên đường hương quê.

Tháng 10 – 2010

Mặc Giang

Kết Sử đan thanh

Nhắc đến quê hương thấy chạnh lòng
Lênh đênh vạt nước mãi long đong
Phong ba bão táp cuồng điên lộng
Cát lở đá bồi ngập núi sông

Vật đổi sao dời khắp nước non
Bọt bèo rác rưởi nổi lênh khênh
Bùn nhơ cặn cẩu thi nhau quên
Thành thị, thôn quê, đến đảo hòn

Quê hương gấm vóc vũng ra cồn
Cắm tú sơn hà nát núi non
Sơn sắt tinh ba thành đá cuội
Biển dâu đập vỗ phủ hao mòn

Tình tự biến đi chỗ khác chơi
Lương tri đạo đức khó đậm chồi
 Gian ngoa trí trá tha hồ quậy
Chuyên hóa mau lên trẽ quá rồi

Lịch sử thanh cao giống Lạc Hồng
Đừng đem đánh đô thả trôi sông
Ra tay vá đắp vun bồi lại
Sát cánh chung vai đỡ, gánh, gồng

Quê hương không phải của riêng ai
Thế thế truyền lưu mãi nối dài
Máu đỏ da vàng dòng Lạc Việt
Tương thân tương ái kết phươg đài

Gấm vóc cơ đồ là của chung
Người dân nước Việt thương nhau cùng
Bắc Nam Trung quyện hòa tam thể
Tôi luyện hùng anh son sắt nung

Xứng đáng người dân nước Việt này
Sao đời vật đổi không lung lay
Tang thương biển hải không hề chuyển
Thanh sử đá vàng cao đẹp thay.

Tháng 9 – 2010
Mặc Giang

Quê nghèo có tội gì đâu!

Quê nghèo có tội gì đâu
Mà quên cắt rốn chôn nhau đầu đời
Quê nghèo chối bỏ thì thôi
Đừng khinh biếm nhẽ nặng lời khó nghe
Mai sau đừng bước trở về
Mới thương khóm trúc lũy tre đầu làng
Châu thành phố thị thênh thang
Mới thương xóm nhỏ băng ngang bên đường
Giàu sang phú quý nghề thường
Đâu bằng đồng nội thơm hương bốn mùa
Bon chen tranh đoạt hơn thua
Ô hay vân cầu gió lửa xưa nay
Quần the áo gấm bụi bay
Ô hay nhân ngã sát xây hư đời
Quê nghèo đạm bạc thế thôi
Dù cho đất lở cát bồi tới đâu
Quê nghèo có trước có sau
Dù cho mưa nắng dãi dầu phong sương
Cội Nguồn từ đó vương vương
Tổ Tiên còn đó Tông Đường còn đây

Đừng chê sỏi đá trâu cày
Cơm đong gạo thóc thặng ngày dây dưa
Đừng chê no đói thiếu thừa
Tấm thân còm cõi bốn mùa gian nan
Là Cha là Mẹ cưu mang
Ông Bà Nội Ngoại họ hàng thân thương
Quê nghèo mới có quê hương
Tạo thành châu thị phố phường hôm nay
Quê nghèo đeo đẳng trĩu tay
Mới thành Tổ Quốc dựng xây cơ đồ
Nâng niu tình tự ươm mơ...

Tháng 10 – 2010

Mặc Giang

Bổng nhớ Quê Nghèo

Ai cũng chê quê nghèo khốn khó
Ai cũng ngán đất xéo trâu cày
Đoạn đành đi đó đi đây
Châu thành phố thị học bầy cao sang
Đi cho khắp nẻo cùng đàng
Học đi, thăm thía ngập tràn “sàng khôn”
Lựa là, mới biết héo hon
Bụi trần, mới biết bào mòn thanh cao
Xưa, sao thanh bạch thế nào
Mà nay hoen ố làm sao thế này
Quê nghèo dầu trắng đôi tay
Trâu cày dưới nước bò cày trên khô
Bốn mùa đong đãi đói no
Nhưng không sàu muộn dày vò tâm can
Còn kia, lối dọc đường ngang
“Sàng khôn” khốn nổi, bẽ bàng thế nhân
Bức tranh vắn câu gieo vắn
Khen ai khéo vẽ bao lần chưa xong
Châu thành phố thị lưng còng
Phập phù nhân ngã long đong một đời
Quê nghèo bổng nhớ xa xôi
Nhà tranh vách lá ru hời nhẹ buông
Chữ tròn khép lại chữ vuông
Quê nghèo muôn thuở bình thường thế thôi.

Tháng 10 – 2010

Mặc Giang

Đừng ai đánh mất

Đồng vàng thơm lúa chín
Mạ non mơn ruộng xanh
Sáng gió mát trong lành
Chiều hoàng hôn tắm gội

Lại vụ mùa đang tới
Rộn rã khắp làng quê
Kìa tiếng hát câu vè
Đây tiếng ca đồng nội

Anh đầu trên nhẩn gửi
Em xóm dưới vọng vang
Cô thôn nữ bên đàng
Ứng hồng nghiêng vành nón

Trăng tròn chưa vãn trọn
Trăng mười sáu vãn thanh
Chim reo hót trên cành
Vờn bay đôi cánh vỗ

Trăng lên trên đầu ngõ
Trăng gôi đỉnh non bông
Cát trắng giữa dòng sông
Chị Hằng mơ bóng nước

Làng quê không mộng ước
Không tham vọng cao sang
Chỉ mong sống thanh nhàn
Như đồng xanh cỏ nội

Như gạo thơm mùa mới
Như nếp một hương cau
Sống no ấm có nhau
Mùa sau chờ mùa trước

Biết tu nhân tích đức
Trọng ơn nghĩa ân tình
Như trúc biếc xinh xinh
Như tre vàng óng ả

Lúa xanh nhờ lá mạ
Gạo trắng mới ngon cơm
Tình quê sống có hồn
Hương quê thơm đất mẹ

Ta thâm kêu khe khẽ

Ôi Đất Mẹ ta ơi
Thương Quê Mẹ trọn đời
Xin đừng ai đánh mất.

Tháng 10 – 2010
Mặc Giang

Con tàu Quê Hương 2

Đồng vàng thơm lúa trở bông
Cho tôi tắm mát trên dòng sông quê
Tay ôm gói mộng ươm thè
Đói no ấm lạnh vỗ về có nhau
Bốn mùa qua lại thêm màu
Vẽ tô tình tự con tàu quê hương
Em đi nhẹ nhẹ bên đường
Anh đi nặng nặng dặm trường sơn khê
Biển Đông đưa sóng đẩy về
Trường Sơn ngóng đợi lỗi thè chi ai
Hương quê tình nặng nghĩa dài
Bước đi lối cỏ hoa cài tương lân
Đặng đeo đôi đá phong trần
Nắng mưa đổi gió phù vân thương nhiều
Quê mình còn có Mẹ yêu
Còn Cha bạc trắng tơ điều không pha
Bước đi nước nước nhà nhà
Bước về quốc quốc gia gia mặn nồng
Vậ mà là núi là sông
Chim Lạc vẫy gọi chim Hồng bay bay
Đi đâu nhớ cội nguồn này
Nhớ Tông nhớ Tổ sâu dày keo sơn
Dù cho nước chảy đá mòn
Nhưng dòng với giống vẫn còn trơ trơ
Bãi lau dù có xô bờ
Biển dâu dù có tàn khô cát vàng
Lần theo dấu sử sang trang
Sắt son tô thắm thanh đan tươi màu
Quê hương còn mãi con tàu
Trao tay gìn giữ con tàu quê hương
Đời sau thưở trước noi gương
Trâm anh lẫm liệt đường đường Việt Nam.

Tháng 10 – 2010
Mặc Giang

Đừng có than van!

Hỏi trời có mấy vì sao
Mà sao nhấp nháy lao chao đêm về
Hỏi đất có mấy sơn khê
Mà sao non nước nảo nề nước non
Hỏi tim có mấy sắt son
Mà sao lòng dạ nát hồn thương đau
Bọt bèo đập vỗ biển dâu
Rong rêu xây xát bờ lau hao gầy
Phù vân gởi gió ngàn mây
Hồng bay quên Cội, Lạc bay quên Nguồn
Tròn đầu mà hỏi chi vuông
Con thoi gẫy trục quay cuông đảo điên
Nhân đâu mà hỏi hậu tiên
Bêu rêu sỉ nhục Tổ Tiên rêm mình
Nói ra, thẹn nước non mình
Còn không nói cũng chinh ình thế kia
Cỏ cây còn biết chia lìa
Người thời vênh váo mang hia tráo lường
Mê đay, Khen thưởng, Huy chương
Trông ra chẳng khác cái phùng vong nhân
Chức danh, địa vị cao ngần
Trông ra một lũ phong thần vong nô
Chưa chôn, đã chết đày mò
Chôn rồi, nghĩa địa vật vờ hồn ma
Cái phùng phá quốc hại gia
Cái phùng hại Tổ Tông nhà Việt Nam
Hỏi trời, trời cũng chẳng cam
Hỏi đất, đất cũng chẳng kham bọn này
Dân mình biết rõ mặt mày
Nếu không tỉnh ngộ, thẳng tay chẳng màng
Một mai đừng có than van!!!

Tháng 11 – 2010

Mặc Giang

Yêu quê hương đích thực

Tình yêu quê hương, nói suốt đời không hết
Từ quê hương, tôi mới có mặt trong đời
Từ quê hương, tôi mới được làm người
Đề ngược mặt nhìn trần gian và dương thế

Yêu quê hương, tôi đã yêu từ thuở bé

Vừa chui ra, tôi đã nói tiếng Ba Ba
Chín tháng 10 ngày trong bụng Mẹ ảm ghê
Nên vừa bập bẹ, tôi liền kêu Má Má

Yêu quê hương như lúa vàng yêu lá mạ
Như trúc biếc yêu những lũy tre xanh
Như con sông yêu tiếng vỗ đầu gành
Như sóng nước mơn man bờ cát trắng

Tôi còn yêu sau hè mọc rau đắng
Yêu trước ngõ thoang thoảng mùi hương cau
Khi lớn lên đi bất cứ nơi đâu
Cũng không so sánh được Quê Cha Đất Mẹ

Tôi vẫn nhớ ve kêu mỗi mùa hè oi ả
Mỗi mùa xuân hoa chớm nụ vươn lên
Mỗi mùa đông với cái rét căm căm
Và thu đến đượm buồn màu tím tím

Tôi vẫn nhớ con đường quê gọi nắng
Con đường làng thơm ngát vị thương yêu
Từng cái nhỏ nhỏi tôi vẫn nâng niu
Bởi tất cả là quê hương tôi đó

Tôi không quen cái hào nhoáng tạm bợ
Tôi không ưa cái giả huyễn châu thành
Xưa gàn bòn mà sao chẳng hôi tanh
Nay nhựa đắp mà sao tanh quá đổi

Cho nên, mỗi khi có ai han hỏi
Tôi ước gì lớn nhất trong đời tôi
Xin trả lời, ước gì được Bé mãi mà thôi
Chứ lớn chi giữa thế đời nghiêng ngửa

Yêu quê hương mà phải yêu đúng chỗ
Nghịch ngợm chưa, nói thế nghe sao xong
Họ đáp quanh co, đảo lộn lòng vòng
Lòi cái đuôi phường vong nhân vong bản

Yêu quê hương mà phải yêu bài bản
Lịch sử năm ngàn năm, không bài bản hay sao
Mà nay phải vay mượn Bắc đẩu, Nam tào
Tào với Đẩu thi nhau đâm đầu xuống hố

Tôi chỉ muốn làm người dân bình thường lam lũ
Tôi chỉ muốn làm người con nước Việt của ngàn xưa
Chứ không mệnh danh những cận bã dư thừa

Rồi đổ xuống quê hương, bắt dân tôi gánh chịu

Yêu quê hương, tôi yêu từ cái nhỏ xíu
Đến cái hùng anh lắm liệt phi thường
Chứ không mệnh danh những xảo thuật nhiều nhưong
Bắt dân tôi phải gục đầu thúc thủ

Yêu quê hương, chứ không phải yêu thuốc lú
Yêu lai căng, yêu loạn thị, yêu cửa quyền
Yêu quê hương là tình yêu thiêng liêng
Tôi đồng dạ tuyên xưng và tôn thờ mãi mãi.

Tháng 11 – 2010

TNT Mặc Giang

Trường ca Sông Núi

Tôi yêu quê hương từ nhỏ
Đường làng lối ngõ loanh quanh
Chim reo ca hát trên cành
Đồng vàng thơm thơm lúa chín

Yêu quê lên ba, lên bốn
Lên năm, lên bảy, lên mười
Đến khi khôn lớn thành người
Càng yêu quê hương da diết

Thương thương trúc xanh, xanh biếc
Nhớ nhớ thoang thoảng hương cau
Quê hương dù có lên màu
Mặn nồng ươm ươm trái chín

Đến nay mái đầu bạc trắng
Tình quê cay đắng ngọt bùi
Nhớ thương vẫn thể khôn nguôi
Cơ chừng còn tăng hơn nữa

Chiều chiều chim bay về tổ
Lá rung nhớ cội nguồn xưa
Tình quê chan nắng đổ mưa
Con tim thấm đau se thắt

Đất Mẹ, Mẹ ơi có biết
Quê Cha, Cha hỏi có hay
Cuối trời gió cuốn ngàn mây
Chim ơi cho ta bay với

Chim Lạc chim Hồng quay lại
Ở hay, muốn bay về đâu
Ta cùng Hồng Lạc nhìn nhau
Biết rồi, cần chi phải hỏi

Chúng ta cứ bay đừng nói
Cứ bay sẽ biết về đâu
Vượt qua bãi biển nướng dâu
Tận cùng nguồn xưa tổ ấm

Tôi đứng từ Cao - Bắc - Lạng
Anh thì Nam - Ngãi - Phú - Bình
Còn em Rạch Giá - Hà Tiên
Hát khúc trường ca non nước

Văn Hiến năm ngàn năm trước
Rồng Tiên muôn thuở cao kỳ
Băng qua vinh nhục thịnh suy
Đến tận ngàn sau không đổi

Chim Lạc một khi có mối
Còn đây đôi cánh chim Hồng
Ta bay khắp núi khắp sông
Dựng xây quê hương muôn thuở

Em yêu quê hương từ nhỏ
Anh yêu khi mới lớn lên
Tôi yêu lên thác xuống ghềnh
Biển Đông gầm vang Núi Thái

Rồng Tiên muôn đời sống mãi
Hồng Lạc muôn thuở keo sơn
Trường ca sông núi gọi hồn
Thế thế truyền lưu bất biến.

Tháng 11 - 2010
Mặc Giang

Ai bì Việt Nam ?

Nước non là nước non thề
Nước đi với nước, non về với non
Nước đi muôn thuở không mòn
Hát Hai Ô (H₂O) vẫn sắt son muôn đời
Non cao lên tận đỉnh đời

Núi cao đở bóng sông ngòi Biên Đông
Kết thành nghĩa biển tình sông
Nghĩa non tình nước giống dòng Việt Nam
Kiêu sa từ Ải Nam Quan
Cài trang gấm vóc băng ngàn Cà Mau
Nước non xanh ngát một màu
Theo dòng lịch sử trước sau tôn thờ
Núi sông từ thuở ươm mơ
Hùng Vương mở nước dựng cờ đến nay
Kiên cường, bất khuất, không lay
Không suy, không suyễn, không rày, không mai
Nước non biển rộng sông dài
Con Hồng cháu Lạc dấu hài thơm hương
Băng qua lịch sử đường đường
Dựng xây tô thắm phi thường Việt Nam
Ngoại thù, vỡ mộng xâm lăng
Nội thù, tan tác, đừng hòng thuận mưu
« Gà nhà, Cống rắn », còn lâu
Mồ hoang nghĩa địa cỏ khô xanh rì
Việt Nam non nước cao kỳ
Nước đi với nước, non thì về non
Việt Nam sông núi vẹn toàn
Không suy một tấc, không mòn một ly
Năm Châu, bốn biển ngại gì
Hỏi ra mới biết, ai bì Việt Nam ?

Tháng 11 – 2010

Mặc Giang

Ôm quê hương vào lòng

*Thỉnh thoảng vẫn nhớ Cụ H.Giác, một bậc trưởng thượng, hai tay cầm Tuyển tập Quê Hương Còn Đó của tôi tặng, đưa sát vào lòng ngực, mắt rung động nhìn tôi, và nói :
«Tôi tự hứa sẽ học thuộc lòng bài Non Nước Việt Nam, để ôm quê hương vào lòng, cho tới khi nhắm mắt ...»*

Ôm quê hương vào lòng
Để trọn vẹn ước mong
Nâng niu và gìn giữ
Ôi tình biển nghĩa sông

Ôm quê hương vào lòng
Để ấp ủ nhớ trông
Đây hình hài đất Mẹ
Kia vóc dáng quê Cha

Cho em tôi được sống
Cho trẻ thơ biết cười

Tháng năm dài khắc khoải
Chưa từng có niềm vui

Cho đồng xanh lúa chín
Cho mạ non tươi mầm
Đã qua rồi khép kín
Thôi hết những lạng câm

Ôm quê hương vào lòng
Tan hết những mùa đông
Không hạ nông thu tím
Còn lại những mùa xuân

Ôm quê hương vào lòng
Cho trọn vẹn hoài mong
Giọt buồn khô lệ đá
Hoa trái đã đơm bông.

Tháng 11 – 2010
Mặc Giang

Việt Nam non nước hữu tình

Việt Nam non nước hữu tình
Quê hương gấm vóc in hình Rồng Tiên
Việt Nam non nước Ba Miền
Bắc Nam Trung quỵện hồn thiêng muôn đời
Kể từ dựng nước xung ngôi
Kinh qua lịch sử tô bồi thắm tươi
Ươm mơ sức sống con người
Chứa chan hy vọng nụ cười cho nhau
Miếng Trầu rồi lại miếng Cau
Bánh Qui bánh Ít bắc cầu lại qua
Xa gần rồi lại gần xa
Tương thân tương ái mọi nhà Việt Nam
Thương nhau, miệng nói tay làm
Giúp nhau, còn để bao hàm mai sau
Ngọt thanh như thể mía lau
Thơm thơm như thể hương cau đầu mùa
Không màng danh lợi hơn thua
Không tranh cao thấp bán mua thường tình
Việt Nam non nước hữu tình
Đi đâu cũng thấy như mình với ta
Việt Nam tình nghĩa đậm đà
Đi đâu niềm nở câu ca tiếng cười
Việt Nam đẹp lắm ai ơi
Quê hương non nước của người Việt Nam.

Tháng 11 – 2010
Mặc Giang

Lớp Ba Trường Làng

Học hành thật khổ lắm a
Trèo lên trụt xuống lớp ba trường làng
Đành thôi đâu dám bỏ ngang
Ì ạch bì bõm trường làng lớp ba
Sống cùng Đất Mẹ Quê Cha
Nên yêu nên quý cửa nhà Việt Nam
Yêu từ đất nẻ khó kham
Quý đến sắc chạm son chàm tinh anh
Yêu từ mái khói nhà tranh
Quý đến Phố thị Châu thành nước non
Đầu ghềnh nước chảy sóng cồn
Cuối sông in bóng ngọn hồn sơn Khê
Đi đâu cũng nhớ nhung về
Đến đâu cũng giữ vẹn thề mới thôi
Học lễ phải nhớ đầu đời
Học văn phải giữ rạng ngời sắt son
Nhớ câu Bia đá thì mòn
Nhớ câu Bia miệng vẫn còn tro tro
Hồn thiêng sông núi tôn thờ
Vong nô vong bản, phát cờ đuổi ngay
Cơ đồ thạch trụ không lay
Ngoại xâm nội ứng, biết tay, đừng hòng
Quê hương từ độ khơi dòng
Đến nay đất lở trời long không sờn
Dân tộc từ độ tấm son
Đến nay trọn vẹn sắt mòn không pha
Trường làng học đến lớp ba
Học hết cũng chỉ lớp ba trường làng
Vẫy vùng bốn biển dọc ngang
Vẫn chưa qua khỏi trường làng lớp ba
Anh hùng nữ kiệt kiêu sa
Luyện tôi từ thuở lớp ba trường làng
Tài ba té thể an bang
Nhồi kinh luyện sử trường làng lớp ba
Trường làng ơi hỡi lớp ba!!!

Tháng 11 – 2010
MG

Quê Hương là gì hỡi Mẹ ?

Quê hương là gì hỡi Mẹ
Đất Tổ là gì hỡi Cha
Sao gọi quốc quốc gia gia
Cái gì là non là nước

Con ơi, năm ngàn năm trước
Con người từ thuở sơ khai
Âu Cơ, tiên nữ phương đài
Long Quân, rồng bay cỡi gió

Dân tộc Việt Nam từ đó
Gọi là dòng giống Rồng Tiên
Trên non nước Việt Ba Miền
Dư đồ giang sơn cảm tú

Hùng Vương, Vua cha Quốc Tổ
Dựng cờ, đất Mẹ Văn Lang
Lịch sử băng qua năm ngàn
Đạo đức nhân từ văn hiến

Sông núi hồn thiêng khói quyện
Quê hương lịch sử kiêu hùng
Một nguồn một cội của chung
Thế thế truyền trao gìn giữ

Quê hương là gì hỡi Mẹ
Quê hương, nơi Mẹ sinh ra
Quê hương, xương máu Ông Cha
Kết tinh thành đất thành nước

Quê hương là sông là núi
Quê hương là nước là non
Quê hương muôn thuở sống còn
Cháu con da vàng máu đỏ

Quê hương là gì hỡi Mẹ
Quê hương, con mới thành người
Quê hương, con thắm môi cười
Ngợi ca Đất Nước Quê Hương.

Tháng 11 – 2010
Mặc Giang

Sức sống Việt Nam

Em đi trên những con đường
Quê hương đất Mẹ nở hoa
Thương yêu sức sống chan hòa
Chạy dài từ Nam tới Bắc

Em đi Phường vui Phố hát
Làng quê hương lúa trỗ bông
Ngô khoai xanh ngát ruộng đồng
Tự tình thơm thơm Quê Mẹ

Em đi nhịp cầu khe khẽ
Nghiêng nghiêng vành nón ngang vai
Nắng lên đưa bóng đổ dài
Núi cao sông sâu biển rộng

Em đi, quê Mẹ lên tiếng
Vang vang lời nói thương yêu
Quê hương gấm vóc mỹ miều
Đất nước nở hoa Hồng Lạc

Chim Hồng bay cao ca hát
Chim Lạc hòa khúc hoan ca
Quê hương non nước sơn hà
Dòng giống Rồng Tiên đẹp quá

Hà Nội, cái nôi dân tộc
Sài Gòn, hòn ngọc minh châu
Kéo dài đến tận Cà Mau
Đi ra Nam Quan cửa ải

Em đi, và đi mãi mãi
Bàn tay chung sức đắp xây
Con tim chan chứa đong đầy
Tự tình thơm thơm đất Mẹ

Em đi, cùng đi em nhé
Triệu triệu bàn tay chan hòa
Triệu triệu con tim nở hoa
Tô bồi sức sống Việt Nam.

Tháng 11 – 2010
Mặc Giang

Khúc Ruột Miền Trung

Ngẫm về khúc ruột Miền Trung

Vùng đất kỳ lạ của cùng quê hương
Dân tình sống thật dễ thương
Tài ba cũng lắm, tai ương cũng nhiều
Địa linh nhân kiệt tuyệt siêu
Anh hùng liệt nữ mực điều viết son
Gương cao vắt đỉnh Trường Sơn
Thâm sâu in bóng rợn hồn Biển Đông
Nhưng sao nghiệt ngã chắt chùng
Dân sinh thống khổ gánh gồng nhiều nhưong
Nắng thời, đất nẻ ra mương
Mưa thời, lũ lụt vô phương chịu trời
Nước dâng ăm ắp núi đồi
Đâu đâu cũng nước mưa nhồi biển dâng
Phổ phường nước xoáy cao tầng
Miền quê ngập mái phong trần đảo điên
Nhà trôi cây đổ ngựa nghiêng
Mùa màng cuốn sạch gạo tiền ra tro
Nghèo tro túi mốc ra mo
Đói tro túi mốc tóc tơ ra mảnh
Khổ đau, thấu tận trời xanh
Tang thương, thấu tận đoạn đàn tâm can
Nắng thời, đổ lửa chói chan
Mưa thời, lũ lụt ngập tràn thế ni
Miền Trung ơi hỡi còn gì
Mỗi năm như thế, răng ri chi hề
Nắng thời, khô héo tiêng ve
Mưa thời, dai dẳng dầm dề đổ mưa
Bão giông nước cuốn gió lùa
Núi sa, đất lở, nát bừa nhiều khê
Miền Trung khúc ruột thắt se
Câu ca não ruột, câu vè thê lương
Miền Trung khúc ruột quê hương
Ai nghe cơ cảm, ai thương cơ cùng
Núi cao đồi thẳm chập chùng
Đèo heo hút gió lạnh lòng lao lung
Thương thay Khúc Ruột Miền Trung!!!

Tháng 11 – 2010
TNT Mặc Giang